Milliyet
ÇOCUK
5 Mayıs 1980 ● Sayı: 18 ● 20 Lira

Her hafta
Milliyet
ÇİZGİ-ROMAN
dergisi
armağan ediyoruz

Bir çizgi romanın tamamı
KIZILDERİLİNİN İNTİKAMI

BÜYÜK YARIŞMA SONUÇLARI BU HAFTA: ÖYKÜ

TEMEL REİS

FİLDİŞİ KULE

NEDEN ZEY-TİNDEN HOŞ-LANMIYORSUN
BİLMEM HOŞLANMIYORUM İŞTE...

BABAMIN..

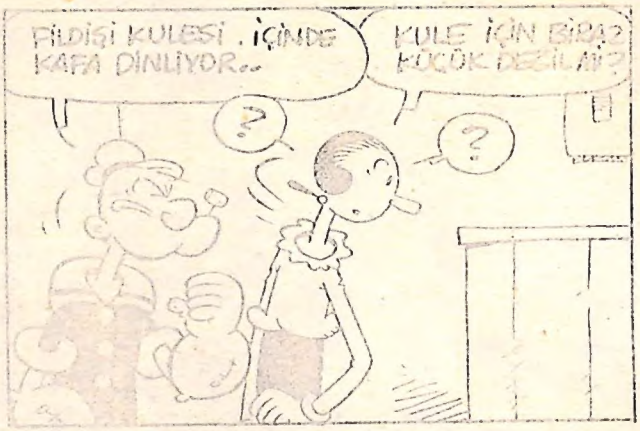
FİLDİŞİ KULESİ . İÇİNDE KAFA DİNLİYOR..
KULE İÇİN BİRAZ KÜÇÜK DEĞİL MİYİZ?

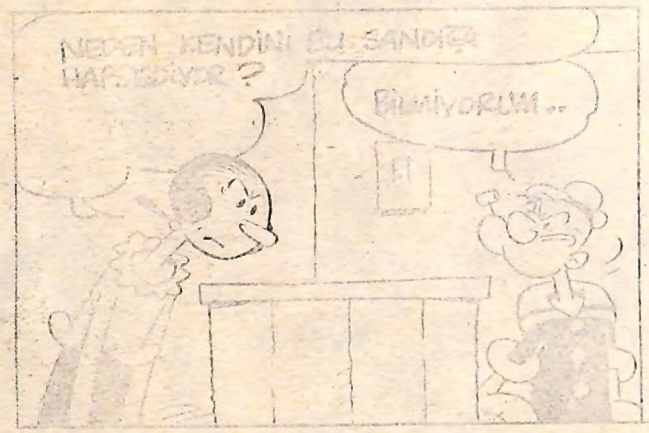
NEDEN KENDİNİ BU SANDIĞA HAPSEDİYOR?
BİLMİYORUM..

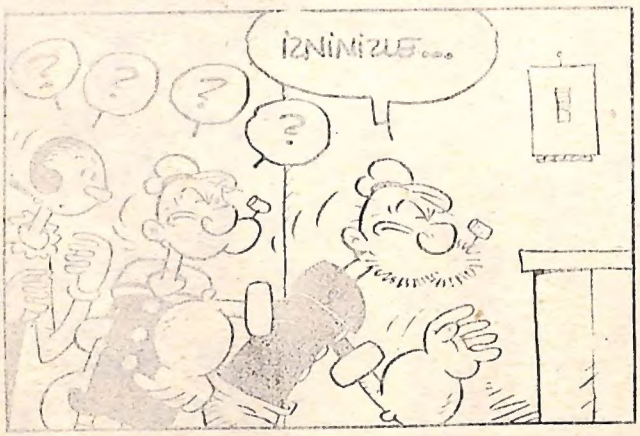
İZNİNİZLE...

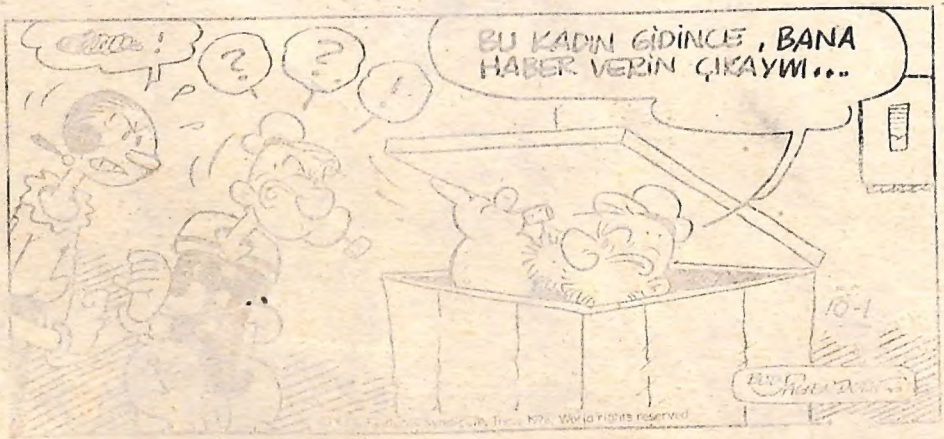
BU KADIN GİDİNCE, BANA HABER VERİN ÇIKAYIM...

Milliyet
ÇOCUK
DERGİSİ

Pazartesi günleri yayımlanır

5 Mayıs 1980

1980 / Sayı 18 / Sıra 362

Sahibi:
Milliyet Yayın A.Ş. adına
ERCÜMENT KARACAN

Genel Yayın Yönetmeni:
ÜLKÜ TAMER

Sorumlu Yazı İşleri Yönetmeni:
GÜL ÖNET

Teknik Yönetmen:
MEHMET ILKORUR

Adres:
MİLLİYET ÇOCUK DERGİSİ
Milliyet Yayınları
Basın Sarayı
Cağaloğlu
İstanbul

Abone ve Satış için Başvuru Adresi:
MİLLİYET GAZETESİ
Satış Servisi
Cağaloğlu
İstanbul

Abone Koşulları:
1 yıl: 1014 TL
6 ay: 507 TL
Uçakla:
1 yıl: 1092 TL
6 ay 546 TL
Yabancı ülkeler için ayrıca posta ücreti eklenir

Dizgi:
Milliyet Yayınları

Baskı:
Milliyet Ofset Tesisleri

Türkiye'de satış fiyatı:
20 TL
Kıbrıs'ta satış fiyatı:
25 TL

bizden size

Devrim ve Atila Alpöge

SEVGİLİ çocuklar, size bu hafta güzel bir haber veriyoruz. Derginizin yazar ve çizerleri ödül üstüne ödül almayı sürdürüyor. Şimdi de sıra Atila Alpöge ve Devrim Alpöge'de.

ANKARA'daki Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğretim üyeleri bir dernek kurmuşlar. Adı: Çevre ve Mimarlık Bilimleri Derneği. Her yıl, o yıl içinde çevre ve mimarlık üzerine en olumlu girişimlerde bulunanlara bir ödül veriyor. Bu yılki, yani 1979 yılı ödülünü Atila ve Devrim Alpöge'ye veriyorlar. "Mehmet'in Çevre Dosyası" böylesine güzel bir ödüle değer görüldüğü için hem seviniyor, hem de değerli yazarlarını candan kutluyoruz.

YARIŞMA sonuçlarını vermeye devam ediyoruz. Bu hafta sıra öyküde. Ancak öykü dalında çok başarılı yapıtlar yoktu. Fazla ince elemeyip altı öyküye ödül vermeyi kararlaştırdı jüri üyeleri. Bu altı öyküyü içerde bulacaksınız. Hiçbirinin tek satırını değiştirmedik. Böylece hepimiz imlâ hatalarını görebilesiniz istedik. Bir de sizden ricamız var: Böyle yarışmalara katılırken kendi özgün yapıtınızı gönderin. Başkalarından bir şeyler alıp kendininmiş gibi göndermek çok yanlış bir şey. Öykülerde böylesi en aşağı yirmi öykü vardı. Şiirler de de öyle, karikatürlerde de... Bir daha yinelemeyeceğinizi umuyoruz.

ÖYKÜNÜZÜ Fatma Oran yazdı: Beyaz At. Bakalım genç sanatçının öyküsünü sevecek misiniz?

Açık Oturum'un ikinci bölümünde, Pıtırcık, Uzay Çocukları, Olimpiyatlar, Halit Kıvanç Sizlerle, Bir Avuç Hırsız ve sizlerin mektupları, şiirleri gene bu sayımızda severek izleyeceğiniz konular.

Hepinize esenlikler dileriz.

Fatma Oran

OKURUN SESİ

● **SEHER EKE** *(İstanbul):* Dergimizi ilgiyle izliyorum. Bir ay içinde TV'de yayınlanacak çocuk programlarını yayınlarsanız sevinirim.

● **HAFİZE TANRIVERDİ** *(Bor):* Dergimizi ilgiyle okuyor ve çok beğeniyorum. Çizgi roman yayınladığınız için teşekkür ederim. Sosyal ve fen konularına ağırlık vermenizi dilerim.

● **İLHAN ÇAKIR** *(Sungurlu):* Dergimizi çok beğeniyorum. Ülkelerle ilgili geniş bir ansiklopedi yayınlarsanız sevinirim.

● **AYLİN TÜNAY** *(Ankara):* Dergimizi her hafta alıyor ve severek okuyorum. Bulmacalara daha çok yer ayırır mısınız? Ayrıca Pembe Panter'i yayınladığınız için teşekkür ederim.

● **CENK ERDEM** *(Erzurum):* Dergimizi çok beğeniyor, her hafta kaçırmadan alıyorum. Acaba konservatuvara girmek isteyenlere yardımcı olmak üzere müzikle ilgili bilgiler verir misiniz?

UZAY ÇOCUKLARI TEMBELLER ADASI

MISTIK

ADAYI İYİCE ARAŞTIRIN UYANIK KİŞİLER DE VARDIR BELKİ.

EMREDERSİNİZ.

BEN BURADA OTURUP SİZİ BEKLEYECEĞİM.

NEDEN HER İŞE BİZ KOŞUYORUZ?

ÇÜNKÜ ŞEFİMİZ O!

AMA ONDAN DAHA GÜÇLÜYÜZ.

BİZİ ÖLÜMDEN KURTARDIĞINI UNUTUYORSUN.

HAKLISIN AMA ÖMÜR BOYU KÖLESİ Mİ OLACAĞIZ?

HAYIR! ALTINLARI ÇIKARANA KADAR BEKLE.

ÇOK BEKLERİZ. KAZMA KÜREK GİBİ İLKEL ALETLERLE ÇALIŞIYORUZ.

OYSA GEZEGENİMİZDE ROBOTLAR YAPARDI BU İŞİ...

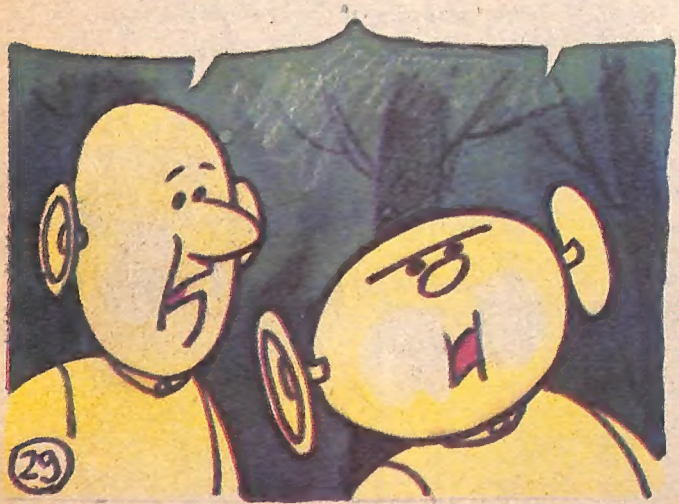

GEZEGENİMİZİ UNUTMALISIN ARTIK.

HAKLISIN. ANLAMSIZ BİR SAVAŞ YÜZÜNDEN KOCA GEZEGEN YOK OLDU. GERİDE YALNIZ ÜÇÜMÜZ KALDIK.

OANDA UZAYDA OLMASAYDIK BİZ DE YOK OLACAKTIK ŞİMDİ.

YA PARA BABASI UÇAĞIYLA ORADAN GEÇERKEN BİZİ GÖRMESEYDİ NE OLACAKTI?

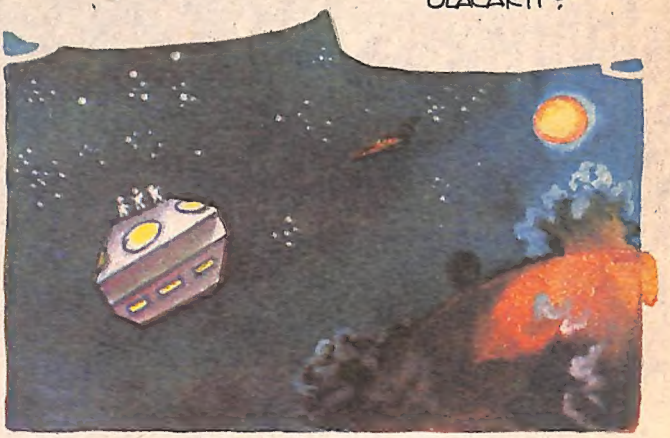

DÜŞÜNMEK BİLE İSTEMİYORUM. SONSUZA DEK UZAYDA KALACAK AÇLIKTAN ÖLECEKTİK.

ALTINLAR ÇIKMAZSA GENE DE ÖLEBİLİRİZ. BU GEZEGENDE BİZE GÖRE BESİN YOK.

AH... BİR KEZ YİYECEK BULSAK YÜZ YIL DAHA AÇIKMADAN YAŞARDIK.

OYSA ŞİMDİ SON GÜCÜMÜZÜ HARCIYORUZ. BİR AYA KADAR YİYECEK BULMALIYIZ.

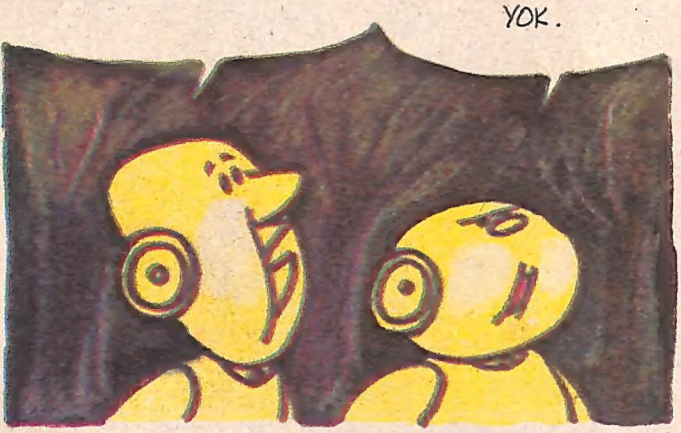

ÖYLEYSE UYKUCULARI UYANDIRALIM. DAHA ÇOK ADAM. DAHA ÇOK İŞ DEMEKTİR.

ŞURAYA BAKIN!

AAA - UYANIK BİRİ!

BU ÖTEKİLERE BENZEMİYOR.

SUSUN.. BİZİ DUYMASIN-

ÇEVREDE BAŞKALARI VAR MI ACABA?

HİÇ KİMSE GÖRÜNMÜYOR.

ÖYLEYSE HEMEN YAKALAYALIM.

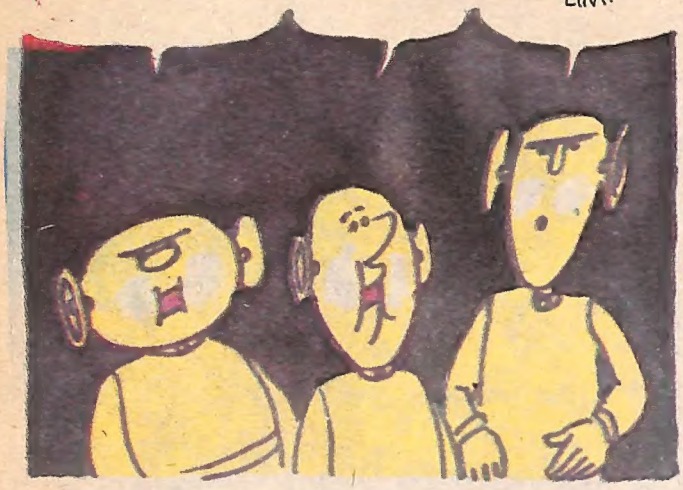

BAYAN TOPRAK NEREDE KALDI?

BİRAZ ÇİÇEK TOPLAYIP DÖNECEĞİNİ SÖYLEMİŞTİ.

MERAK ETTİM, GİDİP BİR BAKAYIM.

SEN DE KAYIPLARA KARIŞMA. GİDEN GERİ GELMİYOR. TENEKE GÜZELİ YAKIŞIKLI MATAR.

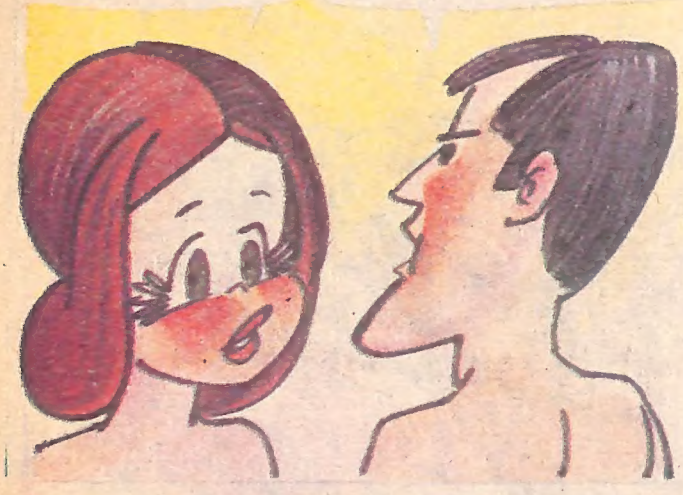

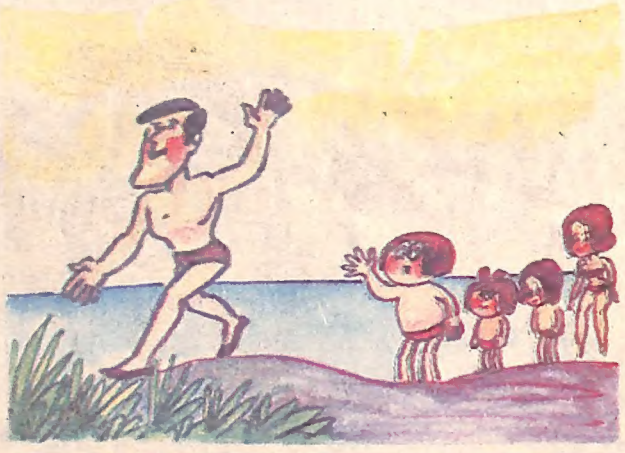

GİTTİLER DÖNMEDİLER. LÜTFEN SİZ ÇABUK DÖNÜN.

MERAK ETMEYİN, HEMEN DÖNERİZ.

BU SIRADA BİR KUŞ ORMANDA OLANLARI İZLİYORDU.

OH..OH..OH... BU NE DEĞİŞİKLİK. İKİ AYAKLILAR YÜRÜMEYE BAŞLADILAR...

HEMEN ARKADAŞLARA BİLDİREYİM DURUMU.

TERBİYE DERSİNİ BIRAKIN DA BENİ DİNLEYİN ORMANDA OLANLARI BİR BİLSENİZ KÜÇÜK DİLİNİZİ YUTARSINIZ.

HEY ASLANIM BANA BAK!

SÖZÜNÜ ETME ŞU UĞURSUZ ORMANIN.

TERBİYESİZ KUŞ KRALLA KONUŞMASINI ÖĞREN!

BİLMENİZ GEREK. İKİ AYAKLILAR UYANDILAR. SİZ BURADA UYUYUN!

ONLAR UYANIR TIKINIR, GENE UYURLAR.

BU KEZ ÖYLE DEĞİL. YÜRÜYORLAR. BİR DE OYUK AÇIYORLAR.

NE YAPMAK İSTİYORLAR DERSİNİZ?

BELKİ DE SİZİNKİ GİBİ BİR MAĞARA SARAY YAPIYORLARDIR!

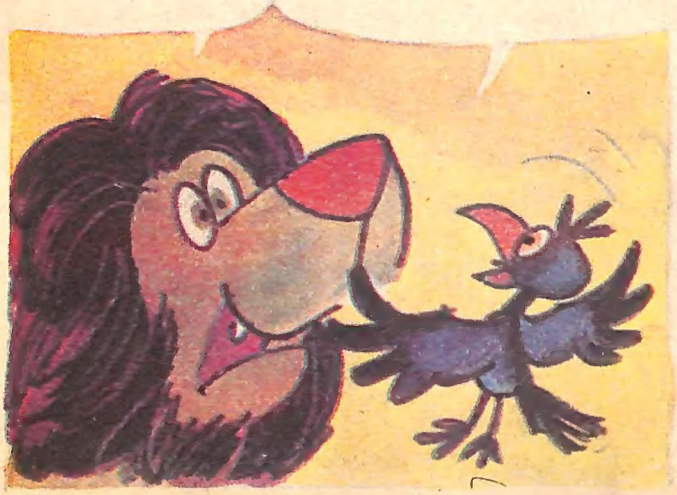

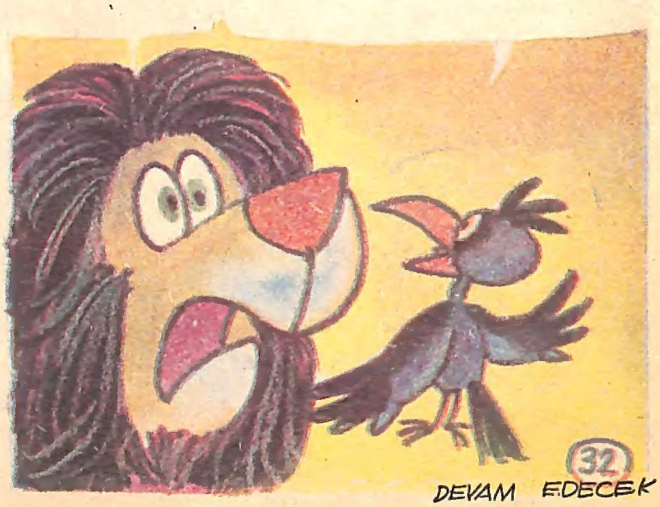

DEVAM EDECEK

ÖYKÜ

BEYAZ AT

FATMA ORAN

KİMSECİKLER farkında değildi kuşkusuz. Çünkü bu bir sırdı. Bir ilkokul öğretmeninin sırrı. Şimdi burada açıkladığım için bana kızmayacağından, beni bağışlayacağından eminim. Başkaları da duysun, bilsin diye yapıyorum bu açıklamayı... Çünkü bu hâlâ aynı durumdaki her öğretmen için etkili bir savunma yöntemidir. Ekmek kavgasının, ayakta durabilmek için harcanan insanüstü uğraşların, kuştüyünden bile hafif maaş zarflarının bunalttığı, soluk almaz duruma getirdiği bütün öğretmenler,çıkar yolu, fırsat buldukça Çetin öğretmenin dünyasına sığınmakta arasınlar istiyorum, az da olsa avunmaları için...

Uygunsuz birinin, ters bir anda gelip rahatsız etmesini önlemek için önce gidiyor, kapıyı kilitliyor, sonra masasına geçip oturuyordu.. Kendisini gerçek dünyaya döndürecek, kendisine bu toplumun acımasız ayrıntılarını anımsatacak en ufak bir belirtiyi bile görmemeliydi artık. Bu amaçla gözlerini yumduktan başka, elleriyle de sıkı sıkı örtüyordu. Sonra yavaş yavaş konuşmaya başlayacaktı... Evet, yavaş yavaş... Dediklerinin ,anlattıklarının tadını kıyasıya çıkarabilmek için...

"Çetin öğretmen, akşamüstü eve dönmeden önce büyük bir bakkal dükkânına giriyor... Sucuklar, salamlar, peynirler boy boy, dizi dizi. Bakkala en iyi parçaları işaret ederek, üç kilo salam, koca bir kangal sucuk, iki kilo da peynir alıyor. Salamın kilosu... Sucuğun kangalı... Peynirin kilosu şu kadardır. Toplam olarak ne tutuyor? Çetin öğretmenin cüzdanında şu kadar lira vardır... Borcunu ödedikten sonra ne kalacaktır?

Çetin öğretmen şimdi iç cebinden cüzdanını çıkarıyordu özenle... Şişkin ve tombul bir cüzdandı... Gıcır gıcır kâğıt paralarla doluydu. Kasaya yöneliyor, bütün bir banknot veriyor, üstünü alıyordu..."

Alışveriş faslı bu kadarla bitmiyordu elbette. Bakkaldan çıkıyor, kasaba, oradan da manava uğruyordu...

Dört çocuğu vardı... Balmumundan yapılmışçasına kansızdılar ve incecik... Bir üfleyişte yıkılıverecekmiş gibi halsiz görünüyorlardı. Sessiz ve durgundular... Bağırıp çağıracak, koşup oynayacak kadar güçlü olmadıkları için böyle davranıyorlardı belki de... Babaları Çetin Ener, 3 C sınıfı öğrencilerine aritmetik öğretirken, bir yandan da kendilerini düşünüyordu kuşkusuz. Bunun böyle olduğunu, seçtiği konulardan anlamak olasıydı... Örneğin:

"Kentteki büyük pastanelerden birine dört çocuğu ile birlikte bir baba giriyor. Onlara en sevdikleri pastaları seçmelerini söylüyor. Pastaların her biri şu kadardır... Toplam olarak kaç pasta alınmıştır? Tümü birden ne kadar tutmaktadır... Haydi bakalım çocuklar, şimdi de tiyatroya..."

Devletin kendisine verdiği kuştüyü hafifliğindeki maaş zarfı ile öğretmen Çetin Ener, ancak bu tür avunma ve oyalanmalarla sürdürebiliyordu yaşantısını... Süslüyordu daha doğrusu...

"Yazın çocuklar... Ahmet bey, iyi bir aile reisidir. Yazın, dört çocuğunu ve eşini sayfiye kentlerinden birine götürecektir. Güzel bir yaz geçirecekler. Kişi başına masrafları şu kadar tutuyor. Kırkbeş gün kadar orada kalacaklar... Toplam masraf şu kadardır ve dönüşte Ahmet Bey'in cebinde kaç lira kalacaktır?

Çocuklar hemen kâğıda kaleme sarılıyorlar... Sınıfın en çalışkanı olan Sinan dayanamıyor:

"Tatil dönüşü Ahmet Bey'in cebinde yine yüklü bir para kalıyor öğretmenim... Peki bu para ile ne yapacak Ahmet Bey?"

"Büyük oğlu sınıfını pek iyi derece ile geçtiği için ona bir söz vermişti..."

"Ne sözü?.." diye çocuklar bir ağızdan bağırıyor.

"Bir at alacaktı ona... Beyaz bir at... Kar gibi..."

Başka bir şey de diyemiyor. Biraz

(Devamı 64'cü sayfada)

halit kıvanç
SİZLERLE

SAMSUN'DAKİ BÜYÜK YARIŞMA

DÜNYADA yapılan çeşitli araştırmalarda, radyoda olsun, TV'de olsun, en çok ilgi uyandıran programların başında "yarışma"ların geldiği sonucuna varılmıştır. Pek çok bilimsel anketin ortaya çıkardığı gerçektir bu... Yıllardır yarışma işiyle yakından ilgilendiğim için bu tür incelemeleri de merakla izlerim. Uzun süre radyoda, daha sonra da TV'de yarışmaların hazırlanmasında, sunulmasında görev aldığımı sizler de bilirsiniz, ama büyükleriniz daha iyi bilir. Radyo ve TV dışında da, gene seyirci önünde yönettiğim yarışmalar oluyor. Örneğin bir okulda... Yahut bir vapur gezisinde... Ya da bir gazetenin düzenlemesiyle... "Milliyet İlkokullar Bilgi ve Kültür Yarışması"nın kurucularından ve ilk sunucularındanım. Anımsayacaksınız: Geçen yıl Mersin Festivali nedeniyle bu kentimizde de bir ilkokullar yarışması hazırlamış, sunmuştum. Yakınlarda bu tür bir görevi üstlenmenin zevkini bir kez daha duydum.

Memleketimizin ulaşım hayatında hizmet eden "Ulusoy" firması, bu hizmetleri yanında kültür davamıza da katkıda bulunmak istemiş, ilkokul öğrencileri için yararlı bir yarışma düzenlemişti. Kazanan öğrencilere burs verecek, yabancı dil sevgisi aşılayacak, olanakları ölçüsünde de dünya görüşlerini genişletmek için yurt dışına gönderecekti. Yarışmanın başarılılarından üçü Londra'da, üçü İzmir'de, üçü Abana'da yabancı dil kurslarına devam edecekti. Bu konuda görevlenen arkadaşlarla elele verdik, aylar süren çalışmalar yaptık. Sonuçta Samsun'u yerinden oynatacak kadar heyecan veren bir yarışma gerçekleşti. Hatta yarışmalar, demek gerekiyor. Çünkü okullarında başarı gösteren öğrenciler eleme yarışmalarına girdi, haftalarca yarıştılar. Sonunda elenenler elendi, elenmeyenler finale yükseldi. Tam 18 öğrenci final heyecanıyla yüzyüze kaldı.

Başka vesilelerle de anlatmıştım size... Bu tür yarışmalarda, yarışmacının heyecanını yenmesi, tam bir sessizlik içinde bulunmasına bağlıdır. Bu sayede sorunun doğru yanıtını rahatça düşünebilir. Dışarının gürültüsünü kesmek için de, yarışmacılar özel olarak yapılmış ses geçirmez kulübelerde oturur. Samsun'daki yarışmada da böyle ses geçirmez kabinler hazırlatmıştık. Çocuklar kulaklarına kulaklıklar taktılar. Bu kulaklıklar benim mikrofonuma bağlıydı. Sorduğum soruyu rahatça duyuyor, ama dışarının gürültüsü, kendilerini rahatsız etmiyordu. Soruların yanıtlarını, tıpkı TV yarışmalarındaki gibi, önlerindeki kartona büyük harflerle yazıyor, süre sonunda gösteriyorlardı. Gerektiğinde konuşabilmeleri için önlerinde mikrofonları da vardı. Kısaca teknik açıdan hazırlıklar mükemmeldi. Yarışmacıların başarısının büyüklüğünde bu teknik rahatlığın rolü oldu sanırım.

18 öğrenci 6'şarlı 3 grupta yarıştılar. Hangi kabinlerde oturacaklarını da kura ile belirlediler. Sonra yarışmaya başladık. Yarışmacılar kulübelerinde yarışırken, tribünleri dolduran binlerce seyirci de kendi arasında yarışıyordu. Bu seyirciler içinde yarışmacıların anneleri, babaları, kardeşleri, sınıf arkadaşları da vardı. Tribünde kendi kendine yarışanlar, sorunun doğru cevabı açıklanınca ya seviniyorlardı, "Bak ben de biliyormuşum" diye... Ya da yüzlerini buruşturuyorlardı, bilemedikleri için... Ama hiç değilse doğruyu öğreniyorlardı. Zaten bu tür yarışmaların en büyük yararı da buradadır. Dinleyen, seyreden de öğrenir. Yarışmacılarımız gerçekten çok iyiydi. Bazı sorularda 6 yarışmacının 6'sı da doğru biliyordu ve salon alkıştan inliyordu. Bazılarında eşitlik oldu ve bu eşitliği bozabilmek, derece alanı tayin edebilmek için boyuna yedek soru sormak zorunluluğu duyduk. Tabii bu, övünülecek bir olaydı. Bilgi ve kültürde zenginliğin belirtisiydi. Tüm çocuklarımızın böyle olmasını diledik o anlarda... Küçük yarışmacılığı da kusursuzdu. TV yarışmalarından deneyim sahibi olmuşlardı. Soruyu dikkatle dinliyor, iyi düşünüyor, yanıtlarını yazıp sürenin bitimini bekliyorlardı. Bilmediklerinde de mertçe "Bilmiyorum" diyorlardı. Hiçbir konuda itiraz etmeden haklarına razı olmaları, böyle bir yarışmayı spor mücadelesi gibi sportmence kabul etmeleri, ayrıca alkışlanacak bir yanlarıydı. Sorular çeşitli alanlardan seçilmişti. Bu arada Samsun iline ait bazı sorular da ilgi çekti. "Telefonu kim buldu?" sorusunu yarışmacıların başarıyla cevaplandırmasında, belki de Graham Bell'in öyküsünü bir süre önce TV'de seyredişimizin yararı olmuştu. Türk tarihine ait soruları ise yarışmacılar büyük başarıyla yanıtladılar. Sonunda derece alanlar şöyle sıralandı:

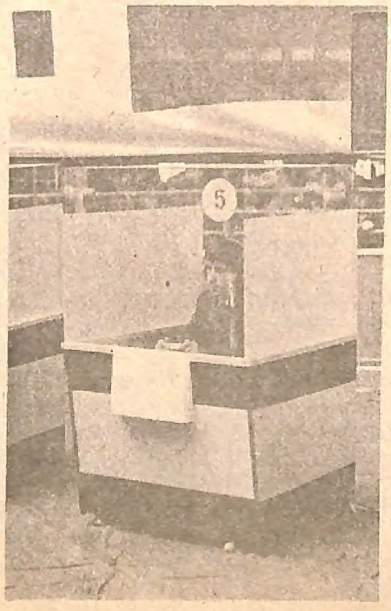

Birinciler: Elif Emirli, Feza Hokkacı, Sabri Saruhan. - İkinciler: Emre Özaydın, Hülya Tokgöz, Gülnur Uysal. - Üçüncüler: Baki Yaş, Mehtap Emiralioğlu, Sedef Büyükaydın.

"Ulusoy" firmasının çocuklarımıza kültür açısından yararlı bu girişiminin bir gelenek değeri kazanması, her yıl tekrarlanması ile, asıl kazanan memleketimiz ve çocuklarımız olacaktır.

ÖYKÜ YARIŞMASI SONUÇLARI

Selim İleri ve Mustafa Öneş'ten kurulu öykü jürisi birinciliği on yapıt arasında paylaştırdı. Aşağıda, bu kardeşlerimizin öykülerini okuyacaksınız

✱ FADİME KIZ

ÖNCE ben atlayacağım! Bu sesler Doğu'nun şirin bir köyünden, yeşillik dolu bir bahçesinden yükseliyordu. Dörtbeş çocuk bir alay olmuş. Yakmış oldukları ateşin üzerinden atlıyorlardı. İçlerinden Zeynep - Fadime birtane atlayak da, inekleri sulayak.

Fadime 8 yaşlarında güzel ve evinin tek kızı idi. Babası Almanya'dan çalıştığından anasının yoldaşı idi. Birdenbire köyü çocukların çığlıkları sardı. Zeynep çığlıklar içinde Fadimelerin evine doğru koştu. Gürültüleri duyan Fadime'nin anası Ayşe Hanım hamurlu elleriyle dışarıya doğru yöneldi. Zeynep:

—Ayşe teyze, Fadime tutuştu.

Buz sözlere fazla anlam veremeyen Ayşe Hanım köyün tozlu yollarından koşarak oyun yerine vardı. Fadime çığlıklarla yere serilmiş acı içinde kıvranıyordu. Pijaması sönmüştü. Fakat ayağının yanığı kötüydü. Etrafından yetişen köylülerin yardımıyla Fadime eve getirildi. Fadime baygın gözlerini açarak:

—Ana, ayağım çok acıyo!

Ayşe hanım, şaşırmış şekilde komşularına dönerek:

—Bubası burada yok, ben bu çocuğu ne yapacam. Kadınlardan biri:

—Ayşe kızım bu bebenin yanığına macun sürüp üzerini bürükle sarıver birşeyciği kalmaz, dedi.

Ayşe Hanım'a herkes binbir türlü öneri sayıp döküyordu. Fadime'nin babasının Almanya'dan dönmesine bir hafta kalmıştı. Üç gün sonra Fadime:

—Ana, ayağım çok fena acıyor. Ayşe Hanım Fadime'nin yarasına macun sürüp bürükle bir güzel sardıktan sonra:

—Kızım buban gelince seni şehre doktora götürür ayağın iyileşir, acısı gider, dedi. Fadime yataktan doğrulup anasına baktı.

—Babam bana elbise getirecek mi? diye sordu. Ayşe Hanım:

—Sen iyileş hele de sana neler alacağız. Fadime gözünü sevinçle açarak.

—Neler alacaksın ana, dedi. Ayşe Hanım cevap vermeyerek işini yapmak için arkasını döndü. Ahmet Bey Almanya'dan dönmüştü. Kızını şehire doktora götürdü. Doktor:

—Yarası iyileşir ama yanık sarıldıından havasız kalmış içine vurmuş. İçine de vurduğu için yara derinleşmiş, demişti!

Ahmet Bey:

—Yani hep topal mı kalacak? Doktor:

—Ne yazık ki öyle olacak, dedi. Fadime bir ay hastanede yatacaktı. Ahmet Bey bunca yıldır çalışarak gurbet ellerde biriktirdiği parayı Fadime'nin iyileşmesi için harcadı. Fadime kendisini ziyarete gelen babasına:

—Buba, anam ile kuzum iyiler mi? Ahmet Bey:

—Sen hemen iyi olursan onlara acele kavuşursun, dedi.

Ahmet Bey Fadime hastaneden çıkacağı gün hastaneye geldi. Arabada Ahmet Bey —Kızım ben yarın Almanya'ya gidiyorum, dedi. Fadime kız cevap vermeyerek kafasını önüne eğdi. Köye yaklaştıklarında Fadime etrafına özlemiş gibi bakıyordu. Ayşe Hanım düdük sesini duyunca ahırdan dışarıya yöneldi. Arabaya yaklaşarak —Yavrum benim, Fadime kızım diyerek sevinç gözyaşları döküyordu. Fadime topallayarak arabadan indi ve anasına sarıldı.

Fadime: — Ana ben hep topal kalacakmışım, Ahmet Bey başını önüne eğerek Ayşe Hanım'ın gözlerine baktı. Fadime belli etmeden ağlamaya çalışırken, Ayşe Hanım:

—Napalım kızım Allah böyle demiş böyle olur insan, kadere boyun eğmeli dedi. Anasının ve babasının arasına giren Fadime eve doğru yürürken oynamakta olan arkadaşlarından birinin diğer arkadaşlarına dönerek:

—Fadime bakın topallayarak yürüyor dediğini Fadime işitmişti.

AYFER CENGİZ

✱ BEYAZ ÖRTÜ

AYHAN sabahleyin uyanınca pencereyi açtı. Her taraf bembeyazdı. Sevinçle bağırmaya başladı.

—Kar! Kar! Oh ne güzel! Ne güzel! Lâpa lâpa kar yağıyor. Ayhan, dedesinin odasına koştu. Dedesi de uyanmış dışarıyı seyrediyordu. Evlerin, ağaçların tepeleri beyazlara bürünmüştü. Kar, beyaz örtüsüyle her yanı sarmıştı. Ayhan:

— Dedeciğim, kar yağıyor, kar yağıyor, dedi.

—Yağsın yavrum, çokça yağsın. Ekinleri donmaktan korusun. Tarlaları sıcak örtüsüyle örtsün.

—Nasıl olur dedeciğim, kardan sıcak örtü mü olur?

—Olur yavrum. Karlar, ekinlerin yorganıdır. Onları, dondurucu soğuklardan, ayazlardan korur, sıcak tutar. Karın az yağdığı yıllarda ürünler bol olmaz.

—Neden dedeciğim?

—İlkbaharda karlar erir. Sular, toprağın derinliklerine sızar, buradan ürünleri beslerler. Ama, kar yağmadı mı, toprak susuz kalır, ürünleri iyi beslenmez.

—Doğru dedeciğim doğru. Öğretmenimiz de bize aynı şöyleri söylemişti. Hem de bir şiir vermişti dedi.

AYŞE GÜVEN

✱ OKUMA UĞRUNA

YIL 1980'di. Bir yaz günüydü. Sokakta adım adım ilerliyordum. Bir kitapçının önünden geçiyordum ki!.. Birtakım bağırışmalar duydum. Bağırışmalar kırtasiyeciden geliyordu. İşte o anda bir oğlan çocuğu koşarak dışarı fırladı. Elinde de bir kitap vardı. Kırtasiyeci adam, "Yakalayın hırsız" diye bağırıyordu. Koşarak çocuğu yakaladım ve kitabı neden çaldığını sordum. Sorunun yanıtı çocuğun halinden belli oluyordu. Bana kitapları çok sevdiğini, fakat paraları olmadığını söyledi. O anda birden yıkılıvermiştim. Hırsızlığın kötü bir şey olduğunu ona anlatmaya çalıştım. Kitabı hemen sahibine geri götürüp özür dilemesini söyledim. Önce kabul etmedi. Ama biraz zorlayınca kabul etti ve kitabı götürüp sahibinden özür diledi. Adam sinirli sinirli kitabı çocuğun elinden aldı ve yerine koydu.

Çocuk üzgün üzgün dışarı çıkıyordu ki!.. Hemen çocuğu çağırıp beğendiği kitabı almasını söyledim. Zavallı çocuk hem şaşırdı, hem de sevindi. Heyecanlanarak gidip birkaç tane kitap aldı ve bana teşekkür ederek, çıktı gitti. O gidiş, o gidişti. Bir daha o çocuğu hiç görmedim. Kitapların parasını ödedim. Kırtasiyeci adam yüzüme baktı ve şöyle dedi:

— O çocuğa kitabı ben almak isterdim. Ama benim gücüm yetmez. Ancak aileme yetiştiriyorum, dedi. Çok şaşırmıştım. Ama adam her şeyi anlattıktan sonra gerçeği öğrendim. Meğerse, o dükkân adamın değilmiş, o orada çırak olarak çalışıyormuş. İşte o zaman adamcağıza hak vermiştim. Dükkândan çıktım. Artık nerede bir çocuk, bir kırtasiye dükkânı, kitap görsem, hemen aklıma o çocuk ve o adam geliyor ve içimde bir acı hissi duyuyordum. Aradan yıllar geçti. Artık iyice yaşlanmıştım. Bir gün yolda o çocukla karşılaştım. Yıllar onu çok değiştirmişti. Tahminime göre 14-15 yaşında filandı. Beni tanımadı. Sonra ona eskiyi anlattım. Beni hatırladı ve tekrar teşekkür etti. Üstü başı iyiydi. Nerede kaldığını sordum. Sonra bana anlattı. Onu bir adam evlatlık almış. Bu yaşa kadar büyütmüş, adam çok zenginmiş. Bana kitaplarından bahsetti. Artık çok kitabı olduğunu söyledi. Ama benim bir zamanlar aldığım kitaplar hâlâ duruyormuş. İşte buna çok sevinmiştim. Sonra akşam yemeğine davet etti. Gittim. Adamcağız çok iyiydi. O günden sonra beni bırakmadılar. Ölene kadar onların yanında kaldım. Çok rahat ettim. Herkesin o insan kadar iyi olmasını dilerim.

NİLGÜN ORAN

✱ ÖKSÜZ SİMİTÇİ

KÜÇÜK, zayıf ve titrek bir ses:
— Haydii taze simitlerim var!..

— Haydi simitçi geldi.

Yolun kıyısından yürüyor yavaş yavaş. Bir an bir ses işitildi. Bir çocuk annesinden simit alması için ağlıyor:

— Anneee bana simit al.

Annesi:

— Sus bakayım yaramaz. Eve gidince sana pasta veririm. O pis simitler mi kalmış yiyecek. Çocuk ses etmeden yürüyor. Simitçi Hasan, bir dükkânın önünde durdu. Küçük bir tahtanın üstüne simit dolu kabı koydu. Burada çok satış oluyordu. Bunu gören kıskanç dükkâncı:

— Hey küçük çek arabanı bakiim.. Benim satışımı engelliyorsun!.. diye bağırdı.

Hasan ses etmeden yürüdü. Akşam oluyordu. 400 simitten ancak 150 simit satmıştı. Bu simitleri ne yapacaktı. Yarın satsa simitler bayatlar, kimse almazdı. Bir an düşündü, "Acaba bunları önüme çıkana vereyim mi, ama olmaz çok ziyan ederim" dedi ve vazgeçti Yürüdü, yürüdü. Yolda ara sıra bağırıyordu. Tek tük simit alan oluyordu. Akşam olmuştu. Herkes evlerine giriyor, sobalarını yakıyordu. Hasan hâlâ simit satıyor. Bir kadın bağırdı:

— Simitçi gel buraya!..

— Evet teyzeciğim.

— 3 tane simit ver. Kadın bu küçük zayıf çocuğa baktı, gülümseyerek:

— Adın ne? dedi.

— Hasan.

— Kaç yaşındasın Hasan.

Hasan ilk kez böyle bir soruyla karşılaşıyordu. Ne diyeceğini şaşırdı. Sarardı, bozardı. Kıpkırmızı oldu. Kadın anlamıştı bu çocuğun okuma yazma bilmediğini. Kadın sorusunu değiştirdi. Nerde oturuyorsun?

— İlerdeki sokakta, diyebildi.

— Annen, baban ne iş yapar?

— Öldüler.

— Niçin?

— Ben yoktum. Babamla annem köye gitmişlerdi. Beni komşulara bırakmışlardı. Gelişte taksinin tekerleği patlamış ve..... sözünü getiremedi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kadın:

— Niye ağlıyorsun yavrum, olur böyle şeyler, diye Hasan'ı avuttu. Sonra kadının simitlerini verdi. Yola çıkacağı sırada yağmur son hızınla yağmaya başladı. Kadın bağırdı:

— Hasan! Hasan! Gel buraya koş, dedi. Hasan ne diyeceğini şaşırdı ve koştu. Kadın onu içeri aldı. Kadın:

— Bu yağmurda evine gidemezsin, bugünlük burada yat, dedi.

Hasan:

— Olur ama ya bu simitler, dedi. Kadın:

— Hepsini ben alıyorum.

Hasan o gün orada yattı. Sabah erkenden yine simit satmaya başladı. Hasan hem simit satıyor, hem de:

— Şu insanların hepsi iyi olsa, hepsi dünkü kadın gibi olsa, diye mırıldanıyordu

HÜSEYİN KÜPELİ

✱ ÇALGICI KIZ

BİR varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur zaman içinde bir çalgıcı varmış. Bu çalgıcı kız çok fakirmiş. Para kazanmak için çalgı çalıyormuş. Bir gün bir çocuk, çalgıcı kızın yanına gelmiş. Çocuk şöyle demiş, senin gibi bir kıza çalgı çalmak yaraşır mı, dedi? Çalgıcı kız kızarak, seni aptal çocuk ben hiç çalgı çalmak ister miyim. Sana şunu anlatayım. Bir zamanlar annemle babam vardı. Mutlu bir hayat yaşıyorduk, küçük bir ev satın almıştık. Fakat parayı ödeyemiyorduk. Bunun üzerine evin sahibi bize çok kızdı ve evi yaktı. Annemle babam bu yangında öldüler. Bu yangından tek ben kurtulmuştum. Anladın mı şimdi. Anladım ama yatacak yerin yok mu, yatacak yerim yok ama gene bir yer bulup yatıyorum. Gerçekten çok üzüldüm. Senin için ne yapabilirim. Sen hiçbir şey yapamazsın. Hayır,

(Devamı 12.sayfada)

hayır bir çözüm olmalı. Ne çözümü, çocuk şöyle der: Gel benimle, nereye gidiyorsun Annemin yanına, annenin yanına mı? Niçin annenin yanına götürüyorsunuz beni. Sana yardım edeceğim onun için. Çocuk, çalgıcı kızı evine getirir. Annesine gösterir. Annesi birden şaşırır. Kim bu. Bu mu anneciğim. Evet bu çalgıcı bir kız. Annesi niçin bunu buraya getirdin? Anneciğim bu kızın annesi ve babası öldü, bizde kalabilir mi? Anneciğim nolur bizde kalsın. Annesi hayır burda kalamaz. Lütfen anneciğim nolur tamam ben babanla konuşurum. Yaşasın bizle kalacaksın. Sizde mi kalacağım. Evet bizde kalacaksın. Yemek zamanı gelmişti. Annesi çalgıcı kızla çocuğunu eve çağırdı. Çalgıcı kızı gören babası kim bu kız der. Babacığım nolur bizde kalsın bu kız. Peki yavrum, bunun annesi babası yok mu? yok babacığım yangında ölmüşler. O zaman bizde kalabilir. Çalgıcı kız bu evde çok mutlu oldu ve yeni elbiseler giydi, okula başladı. Kızla çocuk ikisi okula gitti. İkisi derslerini yaptılar. Dersten sonra oyun oynadılar.

(Öyküsünün altına adını yazmayı unutan kardeşimiz...)

* YARDIM

AHMET yıllar önce kendi köyünden kimsesi olmadığı için şehre gitmişti. Gittiğinde henüz çok küçüktü. Ancak onbir, oniki yaşında idi. Zaten köyde toprakları çok azdı. Köyde kimsesi de olmayınca iyi yine zor geçinmeye başladı. En sonunda şehre gitti. Köylüler, bu çocuğun şehirde ne yapacağını çok merak ediyorlardı. Çünkü o çocuğun çok güzel düşleri vardı. Hem de iyi bir çocuktu. Okumak istiyordu. O giderken köylü, öğretmene rica ederek, ona diploma vermesini istediler. Çünkü daha okulun kapanmasına epey zaman var sayılırdı. Ama yine de iyi olması yüzünden, hem ondan emin olduğu için öğretmen bunu kabul etti. Köylüler ayrıca aralarında para toplayıp ona verdiler.

O şehirde yazın çalışıp, kışın bir yatılı okulu kazanarak oraya gidiyordu.

Üzerinden yıllar geçmişti, o çocuk büyümüş ve bir kaymakam olmuştu. Köyüne yıllar sonra uğradı. Köye geldiğinde birçok şeyin değiştiğini anladı. Köyde önce ona çok yararı dokunan o çocukken muhtar olan Ahmet Dayı'ya uğradı. Ahmet Dayı çok yaşlanmıştı. Kapı çalındığını bile zor duyar olmuştu. İçeriye aldılar Ahmet'i. Ahmet Dayı içerden seslendi:

— Kimmiş gelen? diye.
— Bilmiyoruz. Bir genç.
— Ne istiyormuş?
— Seni görmek.
— İçeri alın o zaman.

Ahmet'i içeri aldılar. "Kimsin?" dedi Ahmet Dayı.

— Ben Ahmet. Tanımadın mı?
— Hangi Ahmet?
— Hani yıllar önce bana yardım edip şehre yolladığınız.
— Ha, ha şu çocuk. Ne kadar da büyümüşsün. Söyle ne istiyorsun?
— Köy çok sessiz. Sanki bir derdi varmış gibi.
— Gibi değil var. Su yok. Daha köyde bir çeşme bile kurulmadı. Hem bundan sana ne?
— Siz bana yardım etmiştiniz. Şimdi sıra bana geldi.
— Nasıl?
— Ben buranın kaymakamını tanıyorum. Meslek arkadaşıyız. Söy-

MATEMATİK OYUNLARI

UĞUR AKER

İŞARETLERİN ÇARPIMI

İki artı işaretli sayının çarpımının artı işaretli bir sayı verdiğini hepimiz biliyoruz. Bunu açıklamak için örnek vermek gereksiz ama yine de bir örnek verelim.

Diyelim ki, dostluk olumlu bir şeydir ve artıyla gösterilir. Ayşe ile Belma dostturlar. Belma ile Canan da dostturlar. Bu durumda Canan ile Ayşe'nin de dost olmaları çok olasıdır.

Bir artı işaretli sayıyla bir eksi işaretli sayının çarpımı sonucu eksi işaretli sayı çıktığını ezberlemişizdir. Bu sonucu kavramakta aşağıdaki örnek yardımcı olabilir.

Dostluk nasıl olumlu bir şeyse, düşmanlık da olumsuz olsun ve eksi ile gösterilsin. Ali ile Bora, birbirleriyle hiç geçinemiyorlarsa ve Bora, Cem ile iyi arkadaşsa, Ali ile Cem'in de birbirleriyle geçinememelerine şaşırmayız, değil mi?

●

İki eksi işaretli sayının çarpımının artı işaretli bir sayı verdiğini de şu örnekle gösterelim.

●

Bir geminin kaptanı, yolcularından günde 1000 lira yemek parası alıyormuş. On günlük yolculuğun tutarı olan onbin lirayı sefere çıkmadan önce her yolcudan almış. Gezinin bitmesine üç gün kala gemi bir fırtınaya tutulmuş ve yolculardan beşi boğularak ölmüş. Yolcu sayısı böylece eksi beş olmuş. Üstelik bu beş yolcu, önceden ödedikleri paranın eksi üç biner lirasını kullanmamış oluyorlar. Kaza sonucu, kaptan, eksi beş çarpı eksi üç bin, yani toplam onbeş bin liranın cebinde kaldığını görmüş.

KAÇ KEDİ ?

Beş kedi, beş fareyi beş dakikada yakalarsa, yüz fareyi yüz dakikada yakalamak için kaç kedi gerekir?

ÇÖZÜM

Yüz kedi dediyseniz yanıldınız. Yanıt beş kedi olacak.

Beş kedi, beş fareyi beş dakikada yakalarsa, beş kedi, bir dakikada bir fare yakalıyor demektir. Bir dakikada bir fare yakalamak için gereken kedi sayısı ile yüz dakikada yüz fare yakalamak için gereken kedi sayısı aynıdır, çünkü fare yakalama hızı değişmemiştir.

lerim en kısa zamanda su getirir. Böylece rahata ulaşırsınız. Sorununuz çözülmüş olur ve bu sizin için iyi, güzel olur.

— Çok iyi olur. Çok seviniriz.

— Ben de böylece borcumu ödemiş olurum.

Ahmet gerekli işlemleri, görüşmeleri yaparak, suyu getirtti. Böylece köy canlılığına kavuştu.

Bunu Ahmet'in yaptığını öğrenen köylüler, onu köylerine çağırdılar. Ahmet, bu isteği kabul etti. Köye gelince bazıları ona kızıyorlar, bazıları ona hürmetlerini göstermek istiyorlardı. Bazılarının kızmalarının sebebi köye geldiğinde kendilerine uğramadığı, hal hatır sormadığı için v.b. içindi. Herkes mutluydu. Çünkü köye eski canlılığına kavuşturulmuştu. Eski muhtar ayağa kalkarak, yani Ahmet Dayı konuştu: "Bu köye canlılık sağlayan çok eski dostumuz Ahmet'tir. Hepimiz onu sevdiğimizi belirtir ve onu her zaman seveceğimizi belirtmeyi borç bildiğimizden burada belirtmekte bir sakınca görmüyorum." Ondan sonra onlara yardım edip sorunlarını çözen Ahmet ayağa kalktı. "Ben bunu yaparken çok memnun oldum ve şimdi de mumnunum. Çünkü eski yerim yeniden canlandı. Ben bunu yapmayı borç bildim, onun için sizin bana hiçbir şey borcunuz yok."

Gerçekten de köylüler ona yardım etmişti zamanında. Sıra ona gelmişti. O da elinden geleni yaptı. Ve o köylülerin eskiden yaptıkları iyiliklerin boşa gitmediğini görmek, onlara da mutluluk vermişti. Ne demişler, "Ne ekersen onu biçersin." Bu da o atasözünü kanıtlıyor. Önce köylüler, Ahmet'e yardım ettiler. Sonra da Ahmet, onlara yardım etti. Böylece birbirlerine yardım ettiler. İkisi de mutlu oldu. Çünkü köylüler bu iyiliklerinin karşılıklarını gördükleri için, Ahmet de bu iyiliğe başka bir iyilikle karşılık verdiği için.

Köylüler, Ahmet'e yardım ettiler. Ahmet de, "Bana yardım ettiniz, ne ektiyseniz onu biçmelisiniz, yani iyilik yaptınız, bunun karşılığını görmelisiniz" düşüncesinden yola çıkarak, bu köylülere yardım etti. Bir kez daha "İyiliğe iyilikle cevap verilmelidir" sözünü gerçekleştirdiler ve şimdi rahatlar. Artık bu köyde bu iyilikler sayesinde gayet şirin, cazip ve güzel bir köy olarak keşfedilmiş oldu...

SERHAT KOCAMANOĞLU

arkadaş kitaplar

ankara caddesi 40 cağaloğlu - istanbul

KIRMIZI DİZİ

1.	TELE YUNUS / Ülkü Tamer	60 lira
2.	PITIRCIK / Sempé-Goscinny	60 lira
3.	UZUNÇORAP / Astrid Lindgren	60 lira
4.	PITIRCIK'IN BİSİKLETİ / Sempé-Goscinny	60 lira
5.	UZUNÇORAP KORSAN / Astrid Lindgren	60 lira
6.	PITIRCIK FUTBOLCU / Sempé-Goscinny	60 lira
7.	UZUNÇORAP CİNCİN ADASINDA/Astrid Lindgren	60 lira
8.	PITIRCIK TATİLDE / Sempé-Goscinny	60 lira
9.	BACAKSIZ KAMYON SÜRÜCÜSÜ / Rıfat Ilgaz	60 lira
10.	PITIRCIK KAMPTA / Sempé-Goscinny	60 lira
11.	BACAKSIZ SİGARA KAÇAKÇISI / Rıfat Ilgaz	60 lira
12.	AFACANLARIN ŞENLİĞİ / Mihalkov	60 lira
13.	BACAKSIZ OKULDA / Rıfat Ilgaz	60 lira

MOR DİZİ

1.	ARI MAYA / Bonsels	100 lira
2.	KIRALELİ / Osman Şahin	50 lira
3.	SEN BALIK MISIN / Veysel Çolak	50 lira
4.	SÜMBÜL İLE NERKİS / Neşe Yaşın	50 lira
5.	KELOĞLANA GÜLMEK YARAŞIR / Ahmet Tümel	50 lira
6.	YABAN KEDİSİ / Ahmet Uysal	60 lira
7.	ARABALAR BEŞ KURUŞA / Sabahattin Ali	50 lira
8.	KÜÇÜK KUNDUZ / Kaethe Recheis	50 lira
9.	KOLO / Vedat Dalokay	50 lira
10.	MARTILAR ADASI / Zeyyat Selimoğlu	100 lira
11.	GÖZ MASALI / Dağlarca	50 lira
12.	MASALIN ASLI (1. kitap) / Vasıf Öngören	100 lira
13.	MASALIN ASLI (2. kitap) / Vasıf Öngören	100 lira
14.	YAVRU KAYIK / Zeyyat Selimoğlu	50 lira
15.	AL MİDİLLİ / John Steinbeck	60 lira
16.	ÖLÜMSÜZLEŞEN BAHÇE / Adnan Özyalçıner	60 lira
17.	ÇOCUKLUK GÜNLERİM / Hüseyin Rahmi	60 lira
18.	MİLANO MUCİZESİ / Zavattini	75 lira
19.	KAR TANESİ / Süleyman Bulut	60 lira
20.	GÖK NASIL DA KARARDI / Ernest Geines	60 lira
21.	BOYALI KIRLANGIÇ / İhmal Amca	60 lira
22.	SIRÇA KÖŞK / Sabahattin Ali	50 lira
23.	OKUL BİR TÜRKÜDÜR / Mehmet Güler	60 lira
24.	SABIRTAŞI ÇATLADI / Adnan Özyalçıner	60 lira
25.	SARITAY / Süleyman Bulut	60 lira
26.	NEMİK İLE ONBAŞI / Aydın Özakın	60 lira
27.	EŞEK EŞEKKEN / İhmal Amca	60 lira

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY Türkçesi: VİVET KANETTİ Resimler: SEMPE

TRAFİK DERSİ

BAZEN arkadaşlarla toplanıp birlikte okula gideriz, işte o zaman da çok eğleniriz. Dükkânlara bakarız, birbirimize çelme takarız, çantalarımızı düşürürüz, sonra da okula geç kalırız ve çılgınlar gibi koşarız. Bu öğleden sonra da, az ötemde Lüplüp, Toraman, Sırım ve Dalgacıyla aynı şey başımıza geldi.

Koşarak karşıdan karşıya geçtik, zil çalmıştı bile, Toraman o sırada Sırım'a çelme taktı, Sırım düştü, sonra kalktı, "Erkeksen gel dövüşelim" dedi. Ama Toraman'la Sırım dövüşemediler, çünkü arabaların bizi ezmesine engel olan trafik polisi öfkelendi, hepimizi sokağın ortasına çağırdı ve:

— Karşıdan karşıya böyle mi geçilir? dedi. Size okulda hiçbir şey öğretmiyorlar mı? Böyle soytarılık yaparken bir gün arabaların altında kalacaksınız. Özellikle sen Sırım, beni çok şaşırttın. Gidip bunları babana anlatsam ne dersin?

Sırım'ın babası polistir, bütün polisler, Sırım'ın babasını tanırlar, bu da Sırım için bayağı can sıkıcı bir şeydir.

— Hayır efendim! Ne olur söylemeyin. Bir daha yapmam, dedi Sırım. Hem sonra suç Toraman'da, o bana çelme taktı.

— Muhbir, diye bağırdı Toraman.

— Erkeksen dövüşelim, dedi Sırım.

— Susun! diye bağırdı trafik polisi. Bu böyle süremez. Bu olayla bizzat ben ilgileneceğim. Şimdi hemen okula gidin, geç kaldınız!

Biz okula girdik, trafik polisi bekleyen arabalara geçmeleri için işaret etti.

Öğleden sonraki son derse girdiğimizde öğretmen:

— Çocuklar bugün her zaman olduğu gibi dilbilgisi yapmayacağız...

Hepimiz "Yaşasın" dedik, öğretmenin kuzusu olan ve her zaman derslerini bilen Çarpım dışında. Öğretmen cetveliyle masasına vurdu:

— Susun! Dilbilgisi yapmayacağız, çünkü az önce çok ciddî bir olay oldu: Güvenliğiniz için didinen trafik polisi, sizi müdür beye şikâyet etmeye geldi. Küçük vahşiler gibi karşıdan karşıya geçtiğinizi, böylece yaşaminızı tehlikeye attığınızı söyledi. Doğrusu ben de kaç kez, sokaklarda çılgınca koştuğunuzu gördüm. Bu nedenle müdür bey, bugün size trafik kurallarını öğretmemi istedi. Gümüş, söylediklerim sizi ilgilendirmiyorsa bari arkadaşlarınızı azdırmamak nezaketini gösterin. Dalgacı, ne dedim?

Dalgacı, köşeye tek ayak üstünde durmaya gitti, öğretmen derin derin içini çekti ve:

— Trafik kurallarının ne olduğunu kim söyleyebilir bana? diye sordu.

— Trafik kuralları, araba kurslarında verilen ve ehliyet almak için ezberlenmesi gereken ufak bir kitaptır, dedi Dırdır. Annemin de öyle bir kitabı var, ama ehliyet alamadı, çünkü kitapta olmayan sorular sormuşlar ona...

— Oldu Dırdır, oldu, dedi öğretmen.

— ... Sonra annem başka bir kursa gitti, çünkü orada ehliyet vereceğiz diye kendisine söz vermişler...

— Tamam dedim Dırdır! Otur! diye bağırdı öğretmen. Parmağını indir Çarpım, seni daha sonra derse kaldıracağım. Trafik kuralları, yoldan geçen bütün vatandaşların güvenliğini koruyan kuralların toplamına denir. Bu kurallar salt şoförler için değil, yayalar için de geçerlidir. İyi bir sürücü olmak için önce iyi bir yaya olabilmek gerekir. Sanırım hepiniz iyi sürücüler olmak istiyorsunuz, öyle değil mi? Peki... Karşıdan karşıya geçerken nelere dikkat etmek gerektiğini kim söyleyebilir bana? Evet Çarpım...

— Hıh, dedi Dırdır. O hiçbir zaman tek başına karşıdan karşıya geçmez ki. Annesi getirir onu okula. Üstelik elini de tutuyor.

— Yalan! diye bağırdı Çarpım. Okula bir kere yalnız geldim. Hem hiç de annem elimi tutmuyor.

— Susun! diye bağırdı öğretmen. Böyle devam ederseniz dilbilgisi dersi yapacağız, ilerde de doğru dürüst araba sürmesini beceremeyeceksiniz, ne yapalım! Dırdır, "Karşıdan karşıya geçerken yolun boş olmasına dikkat edip dört nala koşmamalıyım" cümlesini 100 kere yazacaksın.

Öğretmen kara tahtanın önüne gitti, kesişen dört çizgi çizdi.

— Bu bir kavşaktır, dedi öğretmen. Karşıdan karşıya geçerken yayalara ayrılmış yerlerden, şuradan, şuradan şuradan yürümelisiniz. Eğer bir trafik polisi varsa, size işaret etmesini beklemelisiniz. Eğer trafik ışıkları varsa onlara dikkat etmelisiniz ve yalnız yeşil ışık yandığında geçmelisiniz. Geçmeden önce her zaman sağa ve sola bakmalı, hiçbir zaman koşmamalısınız. Pıtırcık, söylediklerimi tekrarla lütfen.

Ben aşağı yukarı hepsini tekrar ettim. Işıklar dışında. Öğretmen de bana aferin dedi ve bir 4.5 attı. Çarpım 5, bütün diğer arkadaşlar da 4 ile 5 arası notlar aldılar. Dalgacı dışında. O köşede tek ayak üstünde durduğu için dersi kendisinin de dinlemesi gerektiğini anlamamıştı.

Sonra müdür geldi.

— Kalkın, dedi öğretmen.

— Oturun, dedi müdür. Öğretmen hanım, çocuklarınıza trafik kurallarını öğrettiniz mi?

— Evet müdür bey, dedi öğretmen. Çok uslu durdular, her şeyi çok iyi anladıklarına eminim.

Müdür beyin ağzı kulaklarına vardı:

— Çok iyi, dedi. Umarım bundan sonra trafik polisi öğrencilerimi bana şikâyet etmeye gelmez. Şimdi uygulamaya geçelim.

Müdür bey çıktı, biz yerlerimize oturduk, sonra zil çaldı eve gitmek için hazırlandık ama öğretmen:

— Yavaş olun, yavaş olun, dedi. Yavaşça ineceksiniz, karşıdan karşıya nasıl geçtiğinizi görmek istiyorum. Bakalım dersinizi anladınız mı?

Öğretmenle okuldan çıktık. Trafik polisi bizi görünce güldü, arabaları durdurdu ve geçmemiz için işaret etti:

— Hadi çocuklar! dedi öğretmen. Koşmadan. Arkanızdan bakıyorum!

Ard arda yavaş yavaş yürüyerek karşıya geçtik. Kaldırıma vardığımızda öğretmenin karşı kaldırımda trafik polisiyle gülerek konuştuğunu gördük. Müdür bey de bize penceresinden bakıyordu.

— Aferin! diye bağırdı bize öğretmen. Memur bey ve ben sizden çok memnunuz! Hoşçakalın çocuklar!

Biz de öğretmenin elini sıkmak için hemen koşarak karşıya geçtik.

Zeynep'in Kuşları:

BEYAZ POTİNLİ MARTI

Bu pazar son hafta tatili çocukluğumun
yarın okullar açılıyor

Ece, Ege ve Zeynep'le Büyükada'da bir lokantada
kuşlardan, denizden, ateşböceklerinden konuşuyoruz
hava kötü, yosun yeşili bir yağmur yağıyor
bulut katarları geçiyor gökyüzünün avlusundan
her şeyde bir hüzün
benimse içimde nedenini bilmediğim
sonsuz bir sevinç

Ece'yle Ege okula giden çocuklardan sözediyorlar
okula gidemeyen çocuklardan
Zeynep'le deniz kıyısına iniyoruz bir ara
ne ses ne sessizlik, hiç kimse yok
lodos artığı naylonları, kemik parçalarını toplayan
bir martıdan başka

Ayağında deniz köpüğünden potinler
elleri üşümüş rüzgârın alevinden
bir martıdan başka

Adımı soruyor adını soruyorum

Birden diniyor yağmur ve fırtınanın seli
güneş mavi tüylü bir kediyle geziyor gökyüzünde
elele vererek beyaz potinli martı ve Zeynep
kanat vuruyoruz gökkuşağının kırmızı korusuna
Ece'yle Ege el sallıyorlar yıldızların serinliğinden
bir anı demeti, çiçek sağanağı, sevgi ırmağı adına
el sallıyoruz rüzgârın yeşilinden, yağmurun mavisinden

Bu pazar son hafta tatili çocukluğumun
şimdiden seviyorum okulu

REFİK DURBAŞ

NURAL BİRDEN

test

MATEMATİK

1. Aşağıdaki üçgende A köşesinden çizeceğimiz yükseklik üçgenin neresine düşer?
   a) Üçgenin dışını, B köşesinin soluna
   b) Üçgenin B–C noktaları arasına
   c) B köşesine
   d) A–C noktaları arasına iner.

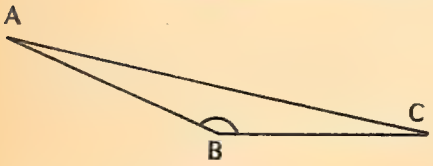

2. Bir dik açı ile 49 derecelik bir açıyı bir doğru açıdan çıkarırsak geriye kaç derecelik bir açı kalır?
   a) 59
   b) 41
   c) 49
   d) 51

3. Aşağıdaki şekilde taranmış kısmın alanı 268 cm2. dir A ve B noktaları arasındaki uzaklık kaç santimetredir?
   a) 14
   b) 12
   c) 8
   d) 7

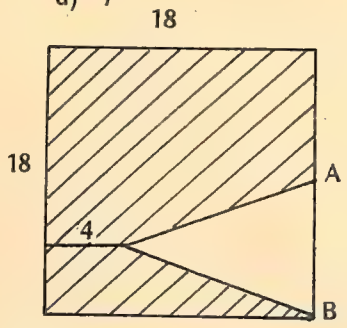

4. 2 hm. 5m. 7 dm'i dekametre cinsinden gösteriniz.
   a) 205,7
   b) 2,057
   c) 20,57
   d) 2057

5. Eşkenar üçgen şeklinde bir bahçenin köşelerine birer çınar ağacı dikildikten hemen sonra her kenara 5'er tane söğüt ağacı dikilmiştir. Her ağacın arası 6'şar metredir. Bu bahçenin çevresi kaç metre olur?
   a) 84 m.
   b) 108 m.
   c) 90 m.
   d) 126 m.

6. Taban kenarları ve yüksekliği 30'ar cm, taban üçgeni yüksekliği 25 cm. olan, üçgen prizma şeklinde bir abajur yapmak için prizmanın tüm alanının 2 katı kadar kumaş sadece yanal alan için kullanılmıştır. Kullanılan kumaş kaç cm2'dir?
   a) 2700
   b) 750
   c) 2450
   d) 6900

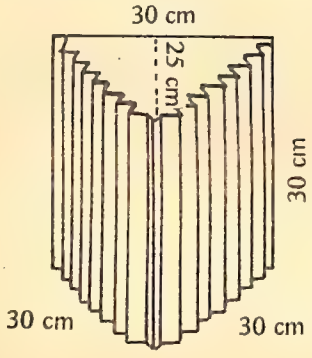

7. İki kardeşin yaşlarının toplamı 28'dir. Büyüğün yaşı küçüğün yaşının üç katıdır. Büyük çocuk kaç yaşındadır?
   a) 18
   b) 23
   c) 25
   d) 21

8. 76,29 gram kaç santigram eder?
   a) 762,9
   b) 7629
   c) 7,629
   d) 76290

9. Bir bostan kuyusunu bir çeşme 30 dakikada, diğer bir çeşme ise tek başına 40 dakikada doldurabiliyor. Kuyu tam dolu olduğundan bir başka boru bu kuyuyu 60 dakikada boşaltabiliyor. Üç boru aynı zamanda açık bırakılırsa kuyu kaç dakikada dolar?

ARMAĞANLI SORULAR

Sevgili çocuklar, 13'üncü sayımızdaki soruların doğru yanıtları şöyle: 1) Ahmet Vefik Paşa, 2) Meteor ya da göktaşı. Doğru yanıt verenler arasında yapılan ad çekmede şu arkadaşlarınız armağan kazandılar: 1. İlhan Uyguç-İzmit, 2. Murat Koparan-İzmir, 3. Zehra Öcal-Isparta, 4. Reşat Gürtaş-İzmit. 5. Yunus Nadi Yüksek-Ankara, 6. Osman Başpınar-Tarsus, 7. Göktuğ Göktaş-Ankara, 8. Kemal Tören-İzmir, 9 Ali İhsan Güğümcüoğlu-İstanbul, 10. Ahmet Eroğlu-İzmir.

1. Ünlü bir ozanımızdır. 1914 yılında doğdu. Yaprak Dergisi'ni çıkardı. 1950 yılında beyin kanamasından öldü. "Garip", "Vazgeçemediğim", "Destan Gibi", "Yenisi", "Karşı" sağlığında çıkardığı şiir kitaplarının adlarıdır. Bu ozanımızın adı nedir?

2. Aşağıdaki kentler hangi devletlerin başkentidir?
a) Katmandu, b) Manila, c) Hartum.

3. İtalyan gezgini. Venedik'te doğdu (1254). 1271 yılında babasıyla birlikte Çin'e bir ticaret yolculuğu yapmış, 1275'te Kubilay Han'ın hizmetine girerek Çin'i baştan başa dolaşmıştır. 1292'de tekrar Doğu'ya gittikten sonra 1295'te doğduğu kent olan Venedik'e dönmüştür. Cenovalılarla yapılan bir savaşa katıldı ve esir düşerek hapsedildi. Dünyaca ünlü, Asya uluslararasını anlattığı yapıtını hapiste yazdı. Bu gezgin kimdir?

a) 24
b) 30
c) 35
d) 40

10. Üç kardeşin ağırlıkları toplamı 84 kg. geliyor. Ortanca kardeş küçük kardeşten 6 kg. daha ağır, büyük kardeşten 6 kg. daha hafiftir. En ağır gelen kaç kilogramdır?
    a) 16
    b) 22
    c) 28
    d) 34

11. 5 kilogramın içinde kaç tane 250 gr. vardır?
    a) 16
    b) 18
    c) 20
    d) 25

12. Hergün 55 dakika kitap okuyan bir öğrenci elindeki bir kitabı 27 günde bitirmiştir. Bu kitap sürekli okunsaydı kaç saat ve kaç dakika sürerdi?
    a) 22 sa. 16 d.
    b) 26 sa. 12 d.
    c) 25 sa. 48 d.
    c) 24 sa. 45 d.

13. Bir gün kaç dakika eder?
    a) 1424
    b) 1440
    c) 1444
    d) 1450

14. Bir annenin yaşı kızının yaşının dört katıdır. Anne ile kızının yaş farkları 36 olduğuna göre, anne kaç yaşındadır?
    a) 39
    b) 42
    c) 48
    d) 52

GEÇEN HAFTANIN YANITLARI

SOSYAL BİLGİLER:
1) b, 2) c, 3) a, 4) b, 5) a, 6) c, 7) d, 8) b, 9) c, 10) a, 11) d, 12) b, 13) d, 14) b, 15) c, 16) a, 17) d, 18) c.

GENEL YETENEK — ZEKA:
1) c, 2) b, 3) a, 4) d, 5) d, 6) b, 7) b, 8) d, 9) a, 10) b, 11) d.

GENEL BİLGİ VE YETENEK

1. Avrupa Ekonomik Topluluğunun kısaltılmış adı nedir?
    a) AET
    b) IMF
    c) NATO
    d) OECD

2. Dünya üzerinde denizlerin yüzölçümü yeryüzünün yüzde kaçıdır?
    a) %60
    b) %71
    c) %75
    d) %70

3. Aşağıdaki şekilde kaç tane kare vardır?
    a) 12
    b) 8
    c) 10
    d) 14

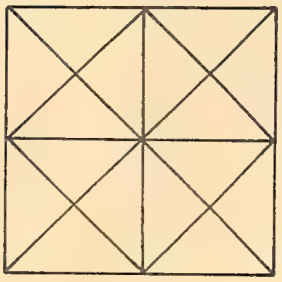

4. Modern astronominin kurucusu kimdir?
    a) Kopernik
    b) Galile
    c) Newton
    d) Hiçbiri

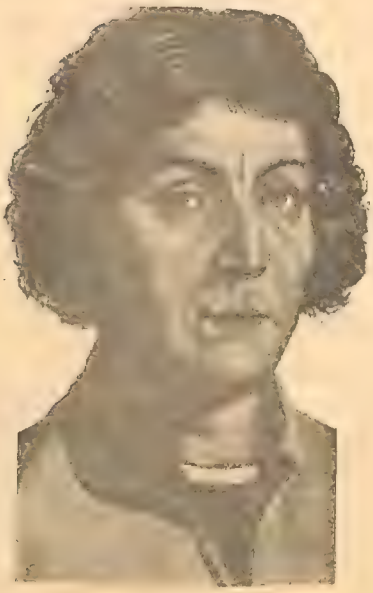

5. Amerika kıtası keşfedildiği tarihte Osmanlılarda hangi padişah başta bulunuyordu?
    a) III. Murat
    b) I. Beyazıt
    c) II. Murat
    d) II. Beyazıt

6. Aşağıdaki işlemlerden hangisi yanlıştır?
    a) 66 x 1 1/2 999
    b) 9696 x 1 1/2 14,544
    c) 6969 x 1 1/2 10,453

7. Arjantin'in resmi dili nedir?
    a) Portekizce
    b) İspanyolca
    c) Almanca
    d) Fransızca

8. Kuzey Atlantik Savunma Teşkilatı'nın kısaltılmış adı nedir?
    a) OECD
    b) AET
    c) GATT
    d) NATO

9. Birleşmiş Milletler Örgütü ilk toplantısını hangi kentte yaptı?
    a) San Fransisko
    b) Washington
    c) Filadelfiya
    d) New York

10. Köyün ortak işleri için harcanacak paranın köy halkına paylaştırılmasına ne denir?
    a) İmece
    b) Salma
    c) Zeamet
    d) Has

11. Aşağıdaki bilinmeyen rakam nedir?
    a) 24
    b) 30
    c) 27
    d) 31

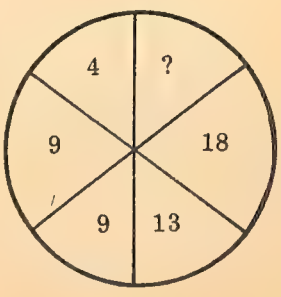

İP OYUNLARI

devrim alpöge

PARMAKLAR

Parmaklara birer kısa ad taktım. Bunların listesi ve anlamları şöyle:

SOLBAŞ - sol elin başparmağı
SOLİŞ - sol elin işaret parmağı
SOLKÜ - sol elin küçük parmağı
SAĞBAŞ - sağ elin başparmağı
SAĞİŞ - sağ elin işaret parmağı
SAĞKÜ - sağ elin küçük parmağı

ÜÇLÜ ÇATAL

Bu oyunun sonunda ortaya sanki ipten bir çatal çıkıyor. Üç dişli bir çatal... Bu nedenle ben bu oyunu Üçlü Çatal diye adlandırdım. Dediklerine göre, bu oyun Büyük Okyanus adalarındaki çocukların çok sevdikleri, sık sık oynadıkları bir oyunmuş.

Aşağıdaki resimlere dikkat ederek oyunumuza başlayalım. Resimlerde iplerin kesiştiği noktalar için bir açıklama yapmak istiyorum. Burada bir ip kesintisiz bir çizgi gibi görünüyorsa üstten geçiyor demektir. Kesilmiş gibi duran çizgi ise alttan geçen ipi gösterir.

Üçlü Çatal oyunumuz, bu dizinin ilk yazısında açıkladığım Dörtgen Düzen ile başlıyor. Aşağıdaki resimde gördüğünüz gibi...

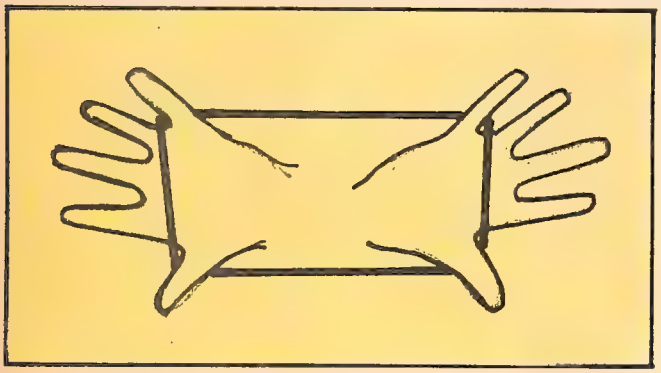

Dörtgen Düzeni oluşturduktan sonra (gene ilk yazıda anlattığım) Altıgen Düzene geçiyormuş gibi yapacağız; yani önce SAĞİŞ ile sol avuç ipini alacağız. (SAĞİŞ'in hangi parmak olduğunu yukarıda, yazının üst kenarında açıkladım. Oraya bakın.) Avuç ipinin ne olduğunu anımsıyorsunuz, değil mi? Bir elin küçük parmağı ile başparmağı arasında, avuca dayalı olarak duran ip parçasına diyoruz. SAĞİŞ ile sol avuç ipini aldıktan sonra SAĞİŞ'i resimde (A) ile gösterdiğim yerden, yani ipin yanından aşağıya doğru sokun.

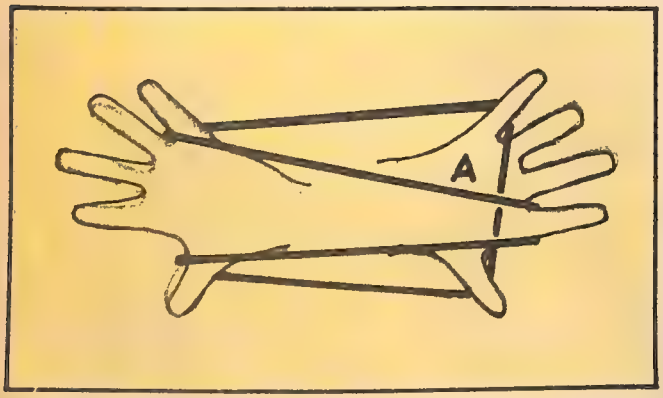

İpin parmağınızdan kurtulmasına izin vermeden SAĞİŞ'i kendine sarılı her iki ip parçasının altından geçirin. İp kendi etrafında bir kez sarılmış oldu.

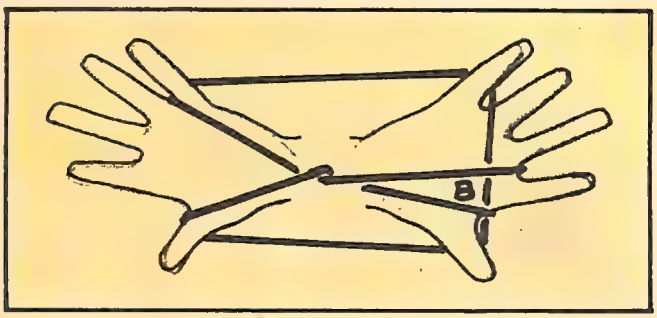

Böylece yukarıdaki resme gelmiş olduk. Şimdi de, SOLİŞ'i resimde (B) ile gösterdiğim yere sokun ve sağ avuç ipini alttan alıp çekin. Aşağıdaki resim ulaştığımız durumu gösteriyor.

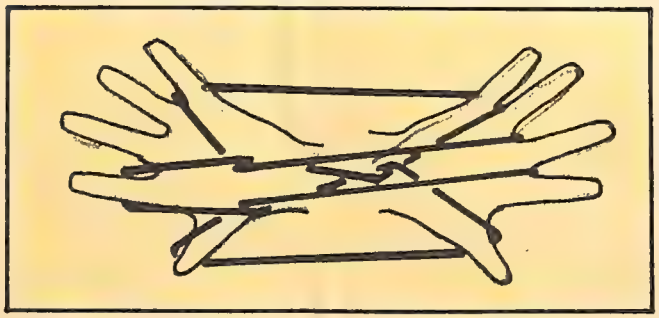

Şimdi de SAĞBAŞ ile SAĞKÜ'yü bırakacağız ve ipi gereceğiz. Yalnız ipi resimde görülenden daha fazla germeyin; çünkü üçlü çatalınız sol elin parmaklarına çok yakın toplanır ve güzel olmaz.

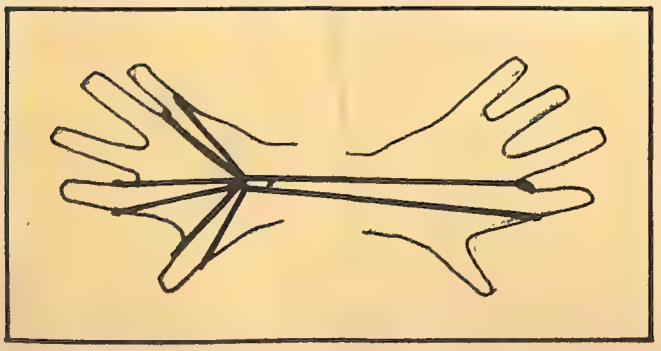

size bir mektup var

Özgür Kardeş.

Ekinleri biçmeye başladık. Günlerimiz hep tarlalarda geçiyor. Sabahın köründe gidiyoruz işe. Serinde biçiyoruz ekinleri. Sıcak bastırdı mı zor oluyor. Arpaları bitirdik. Sana yazmıştım ya, bizim tarlamız, toprağımız az. Birkaç parça. Onlar da taşlık yerde. Kayaları kırarak, taşları toplayarak açmışlar bu tarlaları.

Dün çağıllı tarlaya gitmiştik. Ablam Arife evde kalmıştı. Postacı mektubunu ve yolladığın kitapları getirmiş. Sağ ol, çok sağ ol. Bundan böyle bu kitapları da götürürüm tarlaya. Dinlenirken okurum. Mektubunu da bir solukta okudum, bitirdim. İlkokulu bitirişine, girdiğin sınavı kazanışına sevindim. Haydi hayırlı olsun. Anamın dediği gibi, sen iyi bir çocuksun. İnşallah her istediğin gerçekleşir.

Ben girdiğim sınavı kazanamamışım. Yalnız ben değil, bizim köyden girenlerin tümü kazanamamış. Nasıl kazanalım ki? Sordukları soruların çoğunu yapamadık. Öğrenmediğimiz, bilmediğimiz şeyleri soruyorlar. Bunların yerine köyde yaptığımız işlerden sorsalar bak bakalım nasıl biliriz. Hayvanlardan, ağaçlardan, ekinlerden, topraklardan bize soru sorsalar hepsine cevap veririz vallahi. Ama ben ne bilirim Avusturalya'nın başkentini... Ben ne bilirim Afrika'nın en uzun akarsuyunu... Neyse kazanamayacağımı biliyordum. Kazansaydım iyi olurdu. Öğretmen olurdum. Benim gibi köy çocuklarının halini daha iyi anlardım. Ama üzülmüyorum. Almanyadaki ağabeyimin dediği gibi yaparız. Ben de çalışır iyi bir işçi, iyi bir usta olurum.

Bir şey diyeyim mi Özgür kardeş, sana mektup yazınca bir ferahlıyorum ki anlatamam. Mektuplarımın hoşuna gidişine, onları beğenişine ayrıca sevindim. Yazar nasıl olunur bilmem ki... Okumakla, düşünmekle, görmekle olunursa dediğin gibi ben de bir gün yazar olurum. Kitap okumayı çok seviyorum çünkü. Bir de masal dinlemeyi. Bakalım. Yarın ne olacağımızı şimdiden kestiremeyiz.

Benim sınavı kazanamayışıma öğretmenimiz de üzüldü. "Başkaları neyse ne, senden ümitliydim Yeter" dedi. Öğretmenimiz ne yapsın? Elinden geleni yaptı. Senin mektuplarını öğretmenimiz de okuyor. O da senin için, "ne iyi yürekli bir çocuk" diyor.

Bizim evde de bir sıkıntı var bir iki haftadır. Galiba ablamla ilgili. Benden gizliyorlar. Dün anamla babam bu yüzden ağız dalaşı bile yaptılar. Anladığıma göre, bizim köyde Ömer Ağa diye zengin biri var. Babamla yaşıt. Ablamı ikinci karı olarak istiyormuş. Anam da, ablam da olmaz diyorlarmış. Babamsa biraz niyetli. Bu işe benim de canım sıkılıyor. Ömer Ağa zenginse zengin, bize ne... Ablam ona göre mi? Neyse bakalım ne olacak?

Denizin resmini gördüm. Öğretmenimiz göstermişti. Uçsuz bucaksız su yığını gibi geldi bize. Anlattığına göre deniz kıyısında olmak, dinlenmek güzel bir şey. Ama bize göre değil. Tarlada bile biraz dinlenecek olsam gölgede birazca fazla otursam babam çıkışır. Sık sık söyler şu sözü: "Ağustosta gölge kovan, zemheride karnın ovar." Neyse gideceğiniz yerden mektup yaz yine.

Az kaldı unutuyordum. Sana önemli bir haberim var. Geçen gün Keklik Pınarı dediğimiz yerdeki tarlaya gitmiştik. Orada ekin biçiyorduk. Ben demetleri topluyor bir araya getiriyordum. Ağabeyim de onları bağlıyordu. Bir ara babam, su istedi benden. Götürdüm. Testideki su iyice ılımıştı. İçince, "kan gibi olmuş bu" dedi, "git pınara da tazele..."

Pınar bizim tarlanın yüz, yüz elli metre ötesindedir. Bir iki dut ağacı vardır orada. Suyu buz gibidir. Çünkü iki kayanın arasındaki bir kaynaktan gelir su. Kim yapmışsa bir de tahta oluk koymuşlar. O oluktan testileri doldurur, önündeki yalaktan da hayvanları sularız. Orada, pınarın önünde sularla oynamayı çok severim.

Testiyi kaptığım gibi seğirttim. Tarlanın sınırını geçtim. Pınara inen yola çıktım. Gidiyordum ki bir gıdaklama duydum. Baktım az ötede bir anaç keklik, ardında da yedi sekiz civciv pınara doğru gidiyor. Besbelli yavrular yumurtadan çıkalı on beş yirmi gün olmuş. Hemen artlarına düştüm. Hepsi de havalandılar. Yavrular çok uçamaz. Yirmi otuz metre kadar öteye gidip kondular. Bir daha kovaladım. Yine havalandılar. Bu kez daha yakına kondular. Üçüncü de sürüden üç tanesi uçamadı, yandaki çalılığın arasına girdi. İkisini yakaladım. Koynuma koydum.

Suyu doldurup tarlaya dönünce yavruları gösterdim ağabeyime. Ağabeyim de keklik meraklısıdır. "Hemen köye git, bunlara bir kafes hazırla" dedi. Dediğini yaptım. Şimdi iki keklik yavrum var. Yeşil ot vermiyorum daha. Yumurta sarısıyla besliyorum. Bilmem hiç keklik gördün mü? Bizim buralarda çok olur. Kışın taa köyün içine dek sokulur keklik sürüleri.

Mektubunu kesme; gözlerinden öperim kardeşim.

Yeter Sarıgül

OLİMPİYATLAR

HALİT KIVANÇ anlatıyor

İLK KEZ BİR ASYA KENTİNDE

1964 Yaz Olimpiyatları Japonya'da, Tokyo'da yapıldı. Bu, aynı zamanda bir Asya kentinde düzenlenen ilk Olimpiyat Oyunları'ydı. 1964 Tokyo Olimpiyatları, katılma bakımından bir rekorun sahibi oldu. 94 ülkeden 5700'ü aşkın sporcu Tokyo'da yarışıyordu. Kış Olimpiyatları'nda Sovyetler Birliği sporcuları üstünlük göstermişti. Yaz Oyunları'nda ise daha üstün görünen, Amerikan sporcuları oldu. Ve ilk olarak yüzme sporu, ana spor diye tanınan atletizmin önüne geçti. Tokyo'da yüzücüler, Olimpiyatların bir numaralı yıldızları oldu. Tam 35 rekor kırılmıştı yüzmede... 17 yaşındaki Don Schollander yüzücülerin de, Olimpiyadın da kralıydı. Büyük yüzücü Schollander, dört altın madalya kazanarak çok alkış toplamıştı. İşte fotoğrafta Schollander'i bir şampiyonluğundan sonra görüyoruz. Avustralyalı kadın yüzücü Dawn Fraser de, 1956 ve 1960 olimpiyatlarındaki başarısını yineliyor, 1964 te de şampiyon oluyordu. Fraser, 100 metre serbest yüzmede peşpeşe üç Olimpiyatta altın madalya kazanarak adını spor tarihine altın harflerle yazdıranlar arasında yer alıyordu.

Evet 1964 Tokyo Olimpiyatları, bir Asya kentinde düzenlenen ilk olimpiyat idi. 94 ülkeden 5700'ü aşkın sporcu, centilmence yarışarak, madalya peşinde koştular.

Sizlere sunduğumuz ikinci resim ise, Asya'nın geleneksel sporlarından biri olan judonun giysileri içindeki sporcuyu gösteriyor. Bu resim, Tokyo Olimpiyatları boyunca da birçok yerde sergilenmiştir.

7 ALTINDAN 2'YE DÜŞTÜK

1964 Tokyo Olimpiyatları'nda güreşte dört yıl önceki yerimize erişemedik. Roma Olimpiyatları'nda yedi altın madalya kazanan güreşçilerimiz, Tokyo'da iki şampiyonlukla yetindiler. Serbestte İsmail Ogan, Greko-Romen'de de Kâzım Ayvaz altın madalya kazandılar, şeref kürsüsüne çıktılar. Resmimiz, Tokyo'daki yüz akımız İsmail Ogan'ı şahane güreşlerinden birinde canlandırıyor. Ogan'la Ayvaz'ın birincilikleri dışında, üç ikincilik, bir de üçüncülük almıştık. Toplam altı madalya ile döndük Japonya'dan...

OLİMPİYATLARDA YENİ BİR KRALİÇE

Atletizmde Al Oerter, diskte dördüncü kez olimpiyat şampiyonu olarak erişilmez bir rekor kırıyor, spor dünyasında ölümsüzleşiyordu. Kadın atlet Tyus da, 100 metrede ikinci altın madalyasını kazanıyordu. Ama 1968 Meksiko-City Oyunları'nın gerçek kraliçesi, Çekoslovak cimnastikçi Vera Çaslavska'dan başkası değildi. Çaslavska üçü altın, üçü gümüş olmak üzere, tam altı madalya "daha" kazanmıştı. "Daha" diyoruz. Çünkü Vera Çaslavska, bir önceki olimpiyatta da dört madalya sahibi olmuştu. Böylece birbirini izleyen iki Olimpiyat Oyunları'nda peşpeşe on madalya kazanmıştı Vera Çaslavska... İşte bu büyük başarıların kahramanı olan Vera, arkadaşları tarafından zafer çığlıkları içinde havaya sıçratılıyor.

10.KIŞ OYUNLARI : GRENOBLE - 1968

1968 Kış Olimpiyatları Fransa'da, Grenoble kentinde yapıldı. Oyunların yıldızı ev sahibi Fransa'nın büyük sporcusu Jean - Claude Killy idi. Killy'nin bireysel başarıları yanında Norveç sporcuları da kendilerinden hayli söz ettirdiler.

ÜLKEMİZDE ÇOCUKLAR İÇİN

NE YAPILDI? NE YAPILMADI? NE YAPILMALI?

AÇIK OTURUM-2

YÜKSEL SÖKMEN — Aile eğitiminin de ele alınmasını isterdim. Amaç mutlu çocuk olmalı, öyle alayım. Mutlu çocuk nasıl yapacağız? Bir kere çocuğun fizyolojik ihtiyaçlarının, açlık, susuzluk, haz gereksinimleri diyelim, karşılanması gerek. Sonra sevgi ihtiyacı geliyor çocuğun.

ANİ GÜRÜN — Sanırım siz şöyle diyordunuz: Evde sevilmese bile komşularca sevilir. Büyükanne, büyükbaba sevilir. Yalnız şöyle bir gerçek var. Çocuğun yaşamının ilk yıllarında anneden aldığı sevgiyi başkasından alması olanaksızdır. Besleyen anneyse, temizleyen anneyse, sevgiyi veren kişinin de anne olması gerekiyor. Çünkü çocuk dış dünyayı ilkin anne aracılığıyla algılıyor. Onun için ben komşuların da aile büyüklerinin verdiği sevginin anne sevgisiyle eş tutulabileceğine inanmıyorum.

NEVRA İSPAHALI — Arkadaşım Ani, anne-çocuk ilişkisinin öneminden söz etti. Fakat şu anda ekonomik zorunluluklar yüzünden çalışan anne diye bir sorun var karşımızda. Çalışan anne, günümüzde en fazla altı ay, tabii sigortalıysa çocuğuyla birlikte olabiliyor. Onun dışında 45 günlük bir izni var. Yapılması gereken bir şey varsa çalışan annenin güvencesini sağlayabilmek.

H.K. — Bu konuda ben şimdi bir anneye söz vermek istiyorum. Ayşegül Atik. Anne olarak hem çalışan, hem ev kadını olan Ayşegül Atik, bakalım bize neler ekleyebilir?

AYŞEGÜL ATİK — Bir kere bu konuda baştan kaybettik çocuklar adına. Birçok koşulun bir araya gelmesiyle çocuğumuza anne sevgisini bile tam anlamıyla verebilme durumunda değiliz. En azından çalışıyoruz. Bir ay sonra çocuğumuzu herhangi bir kadın eline bırakıp gitmek durumundayız. Hatta kadın tutamayacak olanlar çoğunlukta. Direkt sevgiyi veremedikten sonra bizim bir şey vermemiz olanaksız gibi bir sonuca ulaşabiliyoruz.

A.G. — O kadar karamsar olmamız gerekmiyor.

A.A. — Ben bir anne olarak karamsarım. Ben çalışan bir anne olarak bunun sıkıntısını çok çektim. Hâlâ da çekiyorum.

A.G. — Yalnız çocukla birlikte olma süresinin niceliğinden çok niteliktir önemli olan.

Konuşmacılardan Erdal Öz ...

A.A. — Evet haklısınız da, o çocukla birlikte olma süreniz eğer bütün gün çok yorgun bir durumda koşturup eve bitkin bir vaziyette geldikten sonra başlıyorsa, bunun bir yararı olmadığını görüyorum. Ben son derece sinirli geliyorum. O yüzden çocuğun bir bağırması bile bana batıyor.

H.K. — Bu arada kendi bilgime dayanan bir açıklama yapacağım. Ayşegül Atik bunları söylerken belki de toplumdaki en mutlu annelerden biri. Çünkü duyduğuma göre oğlu Alper, dünyaya gelen ender ağlamayan çocuklardan biri.

A.G. -Başarısızlık ortada o zaman.

O.A. — Demin konuşmaları dinlerken aklıma geldi. Düzensiz, huzursuz bir toplumda mutlu bir ailenin, mutlu bir çocuğun olmasına olanak yoktur. Mine mutlu olduğunu söyledi. Ben kendi çocukluğumu düşündüm. Benim böyle birçok öykülerim vardır çocukluğu anlatan. Orada çok mutlu bir çocuk gibi görünür. Oysa ben o yaştayken hiç mutlu hissetmiyordum kendimi. Şimdi düşününce meğer mutluymuşun diyorum, yazarken, hatırlarken. Bir kere çocuğun karnını doyuracaksınız. Ondan sonra iyi bir terbiye vermek, iyi yetiştirmek, sosyal güvenliğini sağlamak gerekir. Bugünkü geri kalmış toplumlarda çocuklar ziyan olup gidiyorlar... Bu çocuklar bize bakıyorlar. Büyükler ne yapacak diye. Büyüklerin hali çocuklardan beter. Çocuklar bizlere acıyorlar hatta. Geçen yıl bu çocuk yılında, Anaya-

sanın çocuklara bakışı diye bir seminere katıldım. Değerli bilim adamları, Anayasa, çocuklara nasıl bakıyor onu anlattılar. Ben de çocuklar açısından düşündüm. Tek tek düşünelim, geçen yılki çocuk yılına ne katkımız oldu? Demin burada konuşuldu, denildi ki, anababa çok iyi mutlu bir çocukluk geçirmişse, bunların çocukları da mutlu olabilir. İlkede böyle olması doğaldır. Ama bu çocuğun ana babasınındurumuna bağlı, o da onların ana babalarının durumuna bağlı. Dönüp dolaşıp topluma ve ekonomiye dayanıyor. Bundan başka söylenecek pek bir şey yok. Ana-babaya iyi bir çocukluk yaşamışlar, ama durumları bozulmuş, yaşam koşulları kötüleşmiş, çocuklarının kendilerigibi ne besleyebiliyorlar, ne de onlara böyle bir olanak sağlayabiliyorlar. Çocuk mutlu olmaz o zaman tabii. Yurt dışındaki gezilerimde bu sorunu inceleme fırsatını buldum. Çocuklara gösterilen ilgi akıllara durgunluk verecek ölçüde. Şimdi görüyoruz, benim de eşim çalışıyordu. Çocuk kayınvalidemin evinde büyüdü. Birtakım yanlışlıklar oldu. Hâlâ koskoca anne filan oldu ama birtakım izleri var. Annesi onunla meşgul olsaydı ki, bizim iyi kötü belirli bir düzenimiz vardı, daha başka olabilirdi.

ERDAL ÖZ — 1979 Dünya Çocuk Yılı, Türkiye'de de kutlandı ve bu yılın bitişine yayıncı olarak en çok sevinenlerden biri ben oldum. Çünkü bütün yıl boyunca görevim dolayısıyla akla gelen isimlerden biriydim. Burada birtakım güzel şeyler konuşuluyor. Katılmamak olanaksız. Ancak işin temelinde başka bir şey var. Onu çözmedikçe bu söylenenlerin bir şey getireceğini sanmıyorum. Şimdi bir kızılderilinin çocuğu nasıl kızılderili doğarsa, bir zencinin çocuğu zenci doğarsa, zenginin çocuğu zengin, yoksulun çocuğu yoksul doğar. Bu değişmedikçe çocuklardan tek tek sanki bütün çocuklar bir tek çocukmuş gibi konuşmamız yanlış olur. Doğum çocuğun hiçbir açıdan seçme olayına katılmadığı bir olaydır. Ne anasını, ne babasını, ne ülkesini seçer, ne yoksulluğunu ne de ülkesini seçer. Doğar fizyolojik, psikolojik, toplumsal olaya katılır. Ama şimdi bir çocuk, Van'ın Gevaş ilçesinin bilmem ne köyünde doğmuşsa, aynı gün Leningrad kentinde ya da Frankfurt'un bir köyünde doğan bir başka çocukla ayrı ayrı yazgılara sahiptir. Hiç kaderci değilim. Ama

bu kaçınılmaz bir olgu. Bu çocuklar arasında çocuk olmak, insan olmak bakımından korkunç farklar var ve bu çocuklar bu farklılığı yenemezler.

H.K. — Şöyle bir şey söyleyeyim. Varsayarak konuşuyorum, biz özel bir kuruluşun başında bir kişi olsak, bize üç kişi başvursa sorarız onlara nerden mezunsun diye? Ben Davutpaşa Lisesi'nden mezunum. Sen nerden mezunsun? Mardin Lisesi'nden? Sen? Fransız ya da Alman Lisesi'nden dediği anda dur bakalım konuşalım deriz. Bir özelliği vardır diye.

E.Ö. — Belli bir yaşın altında bir insan yavrusuna çocuk diyoruz. Çocuk kendi ülkesini, kendi yurdunu, kendi dinini filan seçemediği gibi, kendi mutluluğunu da seçemiyor. Türkiye'den bazı rakamlar verirsem. Ne yapmamız gerektiği çok açık ortaya çıkacak. Türkiye'de 13 milyon insan hiç okuma-yazma bilmiyor. Yani her yüz kişiden 35'i hiç okuma-yazma bilmiyor. 8 milyon anne hiç okuma-yazma bilmiyor... 2 milyon çocuk okulsuz ve öğretmensiz. Her yüz çocuktan 20'si yetersiz besleniyor. Her 1000 çocuktan 155'i daha bir yaşına basmadan ölüyor. Ölen her yüz kişiden 51 tanesi 0-5 yaşlarındaki çocuklar.

H.K. — Şöyle bir sonuç çıkarabiliriz. Ölüm çok soğuk bir deyim, ama ölüm daima yaşlı insanlarla söylenmeye alışılması gerekirken bizde ölenlerin yüzde 49 yaşlı ölüyor.

E.Ö. — Cezaevlerinde şu anda yatan her 7 hükümlüden birisi çocuk. Bu çocuklar büyüklerle birlikte kalıyorlar . Koca Türkiye'de yalnızca dört ilimizde çocuk ıslahevi, iki ilimizde de çocuk cezaevi var. Yani 6 yerde çocuklar için özel yer var. Türkiye'de 6 milyonu aşkın çalışan kadının 0-6 yaş arasındaki çocuklarının sayısı 3.5 milyon. Devletin bu yaşlardaki çocuklar için açtığı çocuk yuvalarının sayısı yalnızca sekiz. Bunlardan iki tanesi kreş, altı tanesi anaokulu.

A.G. — Çalışan annenin çocuğu da çok az bu özel yuvalarda. Pahalı çünkü.

E.Ö. — Daha korkunç bir rakam vereceğim. Yasalarımıza göre 300 kadın işçiden fazla çalıştıran işyerleri, kadın işçilerin yeni doğan çocukları için kreş açmak zorunda. Bu yasa buyruğunun cezası da var. Buna uyan fabrika sayısı yalnızca dört. Bu durumu değiştirmek zorundayız. Sömürüsüz bir dünyada sömürülmeyen bir ülke olacağız, dışarıya el açmayacağız, kendi ülkemizde sömürüye dayanan bir çark mümkün olduğu kadar kurulmayacak, hepsi Anayasada da var. Yani devletin insanı ve çocuğu daha çok sevdiği bir ortam yaratmadıkça bu böyle yüzyıllarca sürer gider. Ama bu değişmeli ve değişecek.

H.K. — Ben Erdal Öz'e şöyle teşekkür edeceğim. Burada söylenmiş olan rakamlar neyi yapmadığımızı ortaya koydu.

Y.S. — Çocukları ben eşit fırsatta düşünerek fizyolojik ihtiyaçlarından yola çıktım. Sevgiyi ele aldım. Sonra güven ihtiyacına değinmek istiyorum. Bir kere aile içinde güvenli bir ortamda yeştişmesi lâzım. Yarının mutlu bir büyüğü olması ya da mutlu bir çocukluk geçirmesi için. Güven ortamı da nasıl sağlanıyor. Tabii ki yetişkinin güven içinde olmaması, evde de güven ortamını sağlayamamasına neden oluyor.

(Devamı gelecek sayıda)

Uçurtma Şenliği

11 Mayıs 1980

ATİLA ALPÖGE

SALIN UÇURTMALARINIZI HAVAYA

Kentinizde belediye uçurtma şenliği düzenlememiş olsa bile, gene tepelere çıkın. Belediyenizin düzenlediği şenliğe gidemiyorsanız bile, her zaman gittiğiniz tepeden uçurun uçurtmanızı. Çünkü şenliği siz yaratacaksınız. Kendi gönlünüzde... Sizi gören yanınıza gelecek. 5 çocuk, 10 çocuk birlikte uçurtma uçuracaksınız. Şenliğinizi siz kendiniz yapacaksınız. Ve bileceksiniz ki, sizinle birlikte aynı anda Türkiye'nin dört bir yanında binlerce arkadaşınız gökleri boyuyorlar.

Haydi tepelere... Haydi uçurtma şenliğine! Ancak size bazı öğütlerimiz var. Şenliğinize yardımcı olur diye... Bunları aşağıya teker teker sıralayalım.

YAĞMUR YAĞARSA

Bu kış çok uzun geçti. Baharda kar bile yağdı bazı kentlerimize. Bakarsınız şenlik günü yağmur bastırıverir. Bir hafta sonraya erteleyin şenliğinizi. 18 Mayıs'ta tepelere gidin, farketmez. Ama mutlaka ve ergeç uçurtmanızı uçurun.

TELLERE DİKKAT

Güzel bir uçurtmanın en büyük düşmanı nedir? Başından geçenleriniz bilir bunu. Elektrik telleri... Bu tehlikeden uzak durun. Tellerin olduğu yerlerde uçurmayın. Ne olur, ne olmaz. Bakarsınız rüzgâr yön değiştirir ve siz de uçurtmanızı tellere sarılmış olarak bulursunuz.

PİKNİĞE NE DERSİNİZ?

Uçurtmayla birlikte biraz yiyecek almak da güzel bir düşünce. Ailecek bir şeyler yersiniz; biraz oynarsınız. Sonra da bol bol uçurtma uçurursunuz.

KENDİNİZE UÇURTMA YAPMADINIZ MI?

İşte bu olmadı. Biraz tembellik ettiniz. Uçurtma yapmak o kadar zor değil ki. Bakın aşağı yukarı dört, beş gününüz daha var. Bir şeytan uçurtmasına ne dersiniz? İhmal Amca'nın "Şeytan Uçurtması" diye güzel bir kitabı var. Ondaki uçurtma öyküsünü okudunuz mu? Siz de öyküdeki çocuk gibi kendinize en azından bir şeytan uçurtması yapın ve onu bir güzel boyayın.

UÇURTMA ATÖLYESİ

İstanbul Belediyesi, geçtiğimiz günlerde bir uçurtma atölyesi düzenledi. Buna 30 kadar arkadaşınız katıldı. 25 kadar da büyük geldi. Bu büyükler, ressam, karikatürcü, uçak mühendisi, eğitimci, belediyeci, mimar gibi kişilerdi. Hepsi de uçurtma seven kişilerdi. Küçük kardeşlerimize uçurtma yapmasını öğrettiler.

Arkadaşlarınız da onların yardımıyla değişik türden uçurtmalar ürettiler. Kutu uçurtmalar, Malaya uçurtmaları, altıgenler, yıldızlar, piramitler... Bunlar renk renk boyandı ve sergilendi. Ortaya çok güzel bir sergi çıktı. Belki siz de gezdiniz. Bu satırları okuduğunuz zaman ne yazık ki, sergi kapanmış olacak.

Bu atölye çalışmasına gazeteciler geldi, radyocular geldiler, televizyoncular geldiler. Bazı büyük ağabeyleriniz, küçük arkadaşlarının yanında "Acaba ben de uçurtma yapabilir miyim?" diye özendiler. Onlara bu hak tanınmadı, çünkü atölye çocukların atölyesiydi.

Diyelim ki, bu öğüdümüzü de dinlemediniz. Peki, kabul. Öyleyse gene de şenliğe gidin; yani tepelere ulaşın. Başka arkadaşlarınızın uçurtmalarını seyredin.

RÜZGAR YETERSİZ İSE

Havalar o kadar şaşırtıcı ki, bakarsınız rüzgâr da iyi olmayabilir. İyi esmez; yetersiz kalır. Ama evlerin olduğu yerlerde, kentin içinde rüzgâr yokmuş gibi durur da, tepeye çıkınca, hele yukarılarda, uçurtma iyice havalanınca güzel bir rüzgâr uçurtmanızla oynaşmaya başlayabilir. O bakımdan siz gene tepelere gidin. Deneyin uçurmaya... Uğraştınız, gene de uçmadı. Olsun. O zaman diğer arkadaşlarınızın uçurtmalarına bakın. Onlar neler yapmışlar, nasıl süslemişler? Onlarla konuşun. Şenlik böyle de olur. İsterseniz bir sonraki hafta yeniden denersiniz, iyi bir rüzgârı yakalamayı.

İSTANBUL'DA ŞENLİK

Çocuklar, İstanbul o kadar büyük ki... O kadar gelişip yayılmış ki... Üstelik bütün açık alanları yapılarla dolmuş. Geçenlerde beş, on kişi Uçurtma Şenliği için yollara düştük, yer aradık; bulmakta zorluk çektik. "Benim yıllar önce uçurtma uçurduğum tepeye gidelim" diyen arkadaşımıza uyup da götürdüğü yere gidince orada da yapılar gördük ve şaştık kaldık. Ama gene de 5-6 yer bulduk. Bunların nereleri olduğunu, oralarda saat kaçta şenlik olacağını gazetelerde 11 Mayıs'a yakın günlerde okuyacaksınız. Ama gene de biz size gizlice duyuralım. Biri Etiler'de... Boğaz'a bakıyor. Öteki Boğaz'ın karşı yakasında Boğaz Köprüsü'nün yakınlarında Nakkaştepe'de... Merter'in arka sırtları üçüncü yer... Kalamış kıyısı ile Samatya kıyısı öteki yerler... Ama siz gene de gazetelerden izleyin. Onlar en doğru bilgiyi vereceklerdir.

●

Yarışmamızı unutmadınız, değil mi? Uçurtma Şenliğinde gördüklerinizi, ya da kendi uçurtmanızı bize anlatacaksınız. Bununla bir yazı yarışmasına katılacaksınız.

●

Arkadaşlar, gelecek yıla daha güzel, daha büyük bir uçurtma şenliği yapacağız. Söz mü? Bizden söz. Ama esas söz vermesi gerekenler sizlersiniz. Çünkü şenliği uçurtmalarınızla sizler yaratıyorsunuz.

Ancak katılma koşullarını gelecek hafta açıklayacağız. Siz şimdilik hazırlıklarınızı yapın ve bekleyin. Koşulları okur ve yazılarınızı ona göre yazarsınız. Sonra da bize gönderirsiniz.

KARADA UÇAN UÇURTMA

KUZEY Fransa'nın kıyılarında sürekli rüzgâr eser. Fransızlar bu rüzgârdan sürekli yakınırlar... Ama bir yandan da, ondan yararlanmaya çalışırlar. Her tepecikte bir yeldeğirmeni göze çarpar... Son zamanlarda bu rüzgâr enerjisi spor amacıyla da kullanılmaya başlandı... İşte size bir örnek: Tekerlekler üstünde yelkenli...

Sadece bu bölgede oturanlar değil, Fransa'nın başka kentlerinden de her hafta yüzlerce insan akın ediyor buraya. Özellikle çocuklar. Yukarıda fotoğrafını gördüğünüz araçlara binip hem rüzgârın, hem spor yapmanın tadını çıkarıyorlar... Ne dersiniz, yandaki konumuz madem uçurtma, biz de buna "Karada Uçan Uçurtma" adını takalım mı?..

TÜRKİYE TARİHİ

EDİP ALŞAR

Milliyet
YAYINLARI

YARDIMCI
KİTAPLAR

ÇOCUK KLÜBÜ

YENİ KİTAPLARINIZ

GEÇEN sayımızda yayımladığımız Klüp sayfamızda sizlere öteki yayınevlerinin de kitaplarını armağan edeceğimizi müjdelemiştik.

Bu sayımızda Medeni Ferho'nun yönettiği, "ABC Yayınları" arasından seçtiğimiz 40 kitabı sizlere dağıtacağız. Çektiğimiz kurada kazanan klüp üyelerini kutlarız.

Gelecek sayımızda, yine bu sayfada buluşmak üzere hepinize esenlikler dileriz.

KİTAP KAZANANLAR

1. Haşmet Akgün
2. Ferudun Yılmaz
3. Arzu Ersoy
4. Oya Öney
5. Ercan Bal
6. Kaan Kocaeli
7. Abdullah Efe
8. Fulya Öztürk
9. Kıvanç Özkan
10. Bülent Usta
11. Pınar Köksal
12. Sabahattin Yurdakul
13. Abdurrahman Kıyak
14. Gonca Yılmaz
15. Erdem Taylan
16. Serdar Muslu
17. F. Deniz Türkan
18. Murat Akçalı
19. M. İhsan Eren
20. Göksel Öztepe
21. Bekir Çoban
22. Fethiye Değer
23. Semiramis Zonguralp
24. Fatih Savaşçı
25. İ. Cumhur Yıldırım
26. Berrin Ünal
27. Ertuğrul Şahin
28. Muazzez Divrikoğlu
29. Mustafa Gezgin
30. Özlem Akçabay
31. Cahit Çakıcı
32. Süleyman Aksoy
33. Sabri Aydın
34. Çetin Koçer
35. Mehpare Altaylı
36. Neslin İsmailoğlu
37. Haydar Kayhan
38. Hülya Zeybek
39. Hanımcık Yüksek
40. Cesur Uytun

MIS TIK

YAZISIZ

Güneş Yayınevi, çocuk dizisinin yeni kitabını kıvançla sunar:

İsmail Uyaroğlu

BİR LİRANIN İKİ GÜNÜ

(1979 Yunus Nadi Ödülü)

25 Lira

GÜNEŞ YAYINEVİ

Zeytinlik Mah. Halkçı Sok.
26/6 Bakırköy - İst.
Dağıtım: Temel Dağıtım

MİLLİYET YAYINLARI SUNAR

AZİZ DEDE'DEN MASALLAR

AZİZ NESİN

bütün kitapçılarda

BİR AVUÇ HIRSIZ

8

yazan: nina bawden

AVLANMAK YASAK

YÜZÜ biraz olsun kızarmıştı. "Küskün bir sesle, "Bana biraz tuhaf göründü doğrusu" dedi, "Çünkü Algy hepimizden zengin. Kocaman bir evleri ve iki arabaları var."

"Onlar ailesine ait" diye bağırdı Sid, "Bu da aynı şey demek değildir."

"Ne demek istediğini ben anlıyorum" dedi Algy. "Pek de dürüstçe bir şey sayılmaz."

"Saçmalama" diye bağırdım, "Bu senin kusurun değil ki... Doğduğun aileden sorumlu tutulamazsın."

"Okul kepimi yitirmemeliydim. Trende itişirken birisi almış kafamdan. "Utanmış ve mutsuz görünüyordu. "Bakın ne yapacağım. Bisikletimi satarım. Bir dinamosu ve bir de hızölçeri var."

"Tanrı aşkına saçmalama" diye bağırdı Rosie, Algy'ye doğru öyle ani dönmüştü ki, beriki korkudan bir adım geri sıçradı. .Rosie'nin böyle davranmasını Sid İrlandalı ve ailenin en büyüğü olmakla açıklar. Kardeşlerin en büyüğü olduğu için küçükleri yola getirmenin tek yolu buymuş. Annesi her yıl kardeşlere yeni bir bebek daha kattığı için Rosie'nin başka çaresi de yok gibi görünüyordu. Rosie bu kez Algy'ye vurmadı sadece bağırmakla yetindi: "O zaman senin o sevgili ailenin ne diyeceğini sanıyorsun? Bisikletini yitirdiğini söylemen gerekecek ki, bu da senin önümüzdeki on yıl harçlık almaman demektir. Senin beynini muayene ettirmek gerek Algernon Francis Beecham."

Aslında Rosie'nin gerçekten kızgın olduğu Algy değildi. Bizlerin önünde Clio'ya bir şey söylemeyi istemediği için, Sid'le ben arabadan Aristotle'ı çıkarınca, Clio'yu alıp uzaklaştırdı. Clio'nun başını önüne eğdiğini, Rosie'nin ise elini kolunu sallayarak ona doğru söylendiğini görebiliyorduk. Rosie bizim yanımıza geldiğinde, Clio demir yığınına doğru yürüdü ve ayağıyla döküntüleri savurmaya başladı.

"Rosie, Ona Algy'den özür dilemesini söyledim. Ama korkarım ki dilemeyecek. Bu onun kolayca yapabileceği bir iş değil" dedi.

"Kim yapabilir ki?" dedi Sid. "Aslına bakarsan, Rosie, Clio korkunç bir kişi."

"Clio'yu okulda kimse sevmez, biliyorum" dedi Rosie. "Fakat ailesi burada değil. Babası Aden'de askerlik yapıyor. Clio ise burada halasının yanında kalıyor. Halası ona iyi davranıyor ve istediği kadar da para veriyor. Ancak geceleri gezmeye gidiyor. Clio da evde yalnız kalmaktan nefret ediyor. Karanlıktan korkuyor çünkü. Oturdukları evin çevresinde de komşular falan yok. Clio'nun yaşamı çok zor eminim."

Bir kaşını kaldırdı ve bana baktı. Ben de ona sırıttım. Şimdi iş anlaşılmıştı. Rosie yaşamı zor olanları seviyordu. Topal ördekleri, yani tam değil de, kayıp köpekleri, garip kuşları, zavallı kedileri, doğrusunu isterseniz yardıma gereksinimi olan her tür hayvanı toplama huyu vardı. Evde bir yığın bebek olduğu için süt de hiç eksik olmazdı. Rosie'nin annesi, bir seferinde arka bahçede süt içen tam yirmi yedi kedi saydığını söylemişti. Zaten bundan sonra da annesi evin içinde beş hayvandan fazlasının barınmasını yasaklamıştı. Rosie de geri kalanları ya garajda, ya da bahçedeki kamelyada barındırıyordu.

Algy Clio'nun arkasından baktı.

Tam o sırada Clio da dönmüş ve bizim ona baktığımızı görmüştü. Biraz daha ileriye doğru yürüdü. Sonra dizlerini kollarıyla kavrayarak yere çömeldi ve bize arkası dönük olarak öylece oturdu. Bu korkunç kız için içimde bir acıma duygusu belirdi. Dünyanın en zor şeyi, kötü davd davrandığınız insanlarla tekrardan yüzyüze gelebilmektir bence.

"Git ve onu getir Rosie" dedim. "Aristotle'ın saçlarını yapacağımızı söyle ona."

Ninemin eski moda diye tanımladığı bir bakışla baktı bana Rosie, "Git sen getir iyisi mi Fred" dedi bana. "Senin ondan hoşlanmadığını sanıyor."

"Pek de yanılıyor sayılmaz" dedim. "Ama böyle kasvetli bir biçimde dolaşması bizim iş yapmamızı engeller doğrusu."

"Ben gideyim" diye önerdi Algy. Ama Rosie itiraz etti.

"En iyisi kendi haline bırakalım. Biraz yatışınca kendiliğinden gelir."

Güneş sıcak ve güzeldi. Irmağın kıyısına oturup Sid'le ikimiz gri yün parçalarını örmeye başladık. Algy de ördüklerimizi Aristotle'ın yün şapkasının altına bunları yapıştırıyordu. Rosie son bir biçim verdi saçlara. Cebine kırmızı bir mendil koydu. Babasından yürüttüğü benekli bir kravatı boynuna bağladı ve son olarak da eline çocuk eldivenleri tutuşturdu. Hemen hemen işimizi bitirmiştik ki, Clio çıktı geldi. Biraz geride durarak, "Düz durmasını sağlamak için sırtına bir sopa sokmak gerek" dedi. Çok nazik konuşuyordu. Sanki görkemli bir partide bir fikir ileri sürermiş gibiydi.

"Sende var mı?" diye sordu Sid. Bunu Clio'ya bakmadan söylemişti. Sanki kız işin başından beri bizimleymiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"İşte" dedi Clio ve arkasında tuttuğu sopayı uzattı.

Bunun tam da gereken boyda olduğunu ve böyle bir sopa bulmakla akıllılık ettiğini söyledik. Aristotle'ı ırmağın kıyısına oturttuk. Çok yanına yanaşmayınca, ırmak kıyısında oturmuş hafif kestiren bir adamı andırıyordu. "Balık avlayan bir adam gibi tıpkı" dedi Algy. Bu da bana iyi bir fikir vermiş oldu.

Irmağın bu bölümünde balık avlamak yasaktı. İhtiyar bekçi, bizim öteki davranışlarımıza göz yumsa bile, ırmağın kenarında bizi olta ya

da bir reçel kavanozuyla yakalaacak olsa başka türlü davranırdı. Yazın dört çocuğu balık avlarken yakalamış ve kentin yargıcının karşısına çıkartmaktan çekinmemişti. Aslında ırmakta birkaç tatlı su levreği ve binde bir çıkan turna a balığından başka balık da yoktu doğrusu. Bunlar için de bu denli katı olmaya değmezdi.

"Avlanmak Yasak" levhasının altına Aristotle'ı oturttum. Rosie uzun bir sopa bulup kolunun altına sıkıştırdı. "Karanlıkta tam bir avcı gibi görünecek" dedi Rosie.

Beklememiz çok sürmedi. Saat altıya doğru Humber'ın içine doluşup beklemeye başlamıştık. Clio'yu bir gülme krizi tuttu. Ama eliyle ağzını örterek bunu bastırmaya çalıştı. Bu sırada da kocaman gözlerini sağdan sola oynatıyordu. Hepimiz de gözlerinin me kadar büyük ve mavi olduğunu ayrımsadık. Tam bu sırada Sid, Clio'ya susması gerektiğini, yoksa onu arabadan dışarıya atarak bekçinin yakalamasını sağlayacağını anlatmaya çalışıyordu.

Algy arabanın arka camından çevreyi gözetliyordu. Algy bu işi her zaman severek yapardı. Çünkü Sid de, ben de sakin oturup böyle dakikalarca çevreyi kollamakta hiç de hevesli değildik. "Geliyor" diye fısıldadı Algy. Hepimiz arabanın içine sinip nefeslerimizi tutmaya çalıştık. Arabaya yaklaşırken ayak sesleri kesildi. Kafamızı yavaşça kaldırıp baktık. İhtiyar berçi, Aristotle'dan yirmi metre kadar uzaktaydı. Durmuş ve dikkatle ona bakıyordu.

"Hey, hey" diye bağırdı. Doğal olarak Aristotle yanıtlamadı. "Burada avlanmak yasak, bilmiyor musun?" diye konuşmasını sürdürdü bekçi. Avcıdan gene ses çıkmadı. Bekçi bizim olduğumuz yana doğru döndü. Yüzünü şimdi açık seçik görebiliyorduk. İyice kızarmıştı. "Sağır mısın yoksa?" diye bir kez daha bağırdı.

Aniden yüzü değişti. Şimdi kızgın bakışın yerini gittikçe bir korku almıştı. Yüzünde damla renk kalmadı. Bu alacakaranlıkta bile farediliyordu. Sid bir kahkaha koyuverdi. Clio dirseğiyle Sid'in böğrüne hızlıca vurdu. "Adamı ölü sanıyor" diye Sid boğulurcasına konuştu. Midesi sancıyormuş gibi ikiye katlandı ve ceketinin kolunu ağzına tıktı.

Sid haklıydı. "Tanrım" diye bağıran bekçi, Aristotle'a doğru koştu ve omzuna şöyle bir dokundu. Aristotle bir yana devrildi. İhtiyar bekçi bir çığlık attı ve olduğu yerde kalakaldı.

"Tanrım!" diye kızgın bir çığlık attı. Çevresine bakındı. Yüzündeki korku yerini vahşi bir öfkeye bırakmıştı. Aldatıldığını anlamıştı sonunda. Zavallı Aristotle'ı tekmelemeye koyuldu. Sonra eğildi ve bir kolundan yakaladı kuklayı.

"Suya atacak onu" diye bağırdı Algy ve arabadan fırlayıp koşmaya başladı. Bir anlık duraksamadan sonra biz de onu izledik. İhtiyar bir an şaşkın şaşkın bize baktı. Ama geç kalmıştık. Her ne kadar Algy, Aristotle'ın ayağını yakalamayı başardıysa da, bekçi kendini toparladı ve kuklanın ayağını Algy'den kurtardı.

HAFTAYA : ÖLÜM DUVARI

Milliyet
YAYINLARI

süreyya berfe

MATEMATİK

Yardımcı Kitaplar dizimizin üçüncüsü olarak, ilkokul dördüncü ve beşinci sınıflar için yararlı bir yapıtı, MATEMATİK'i sunuyoruz. Bu kitapta, aritmetik ve geometrinin temel ilkeleri, kolayca anlaşılabilecek arı bir dille ve bol örneklerle verilmiştir. Konuların daha iyi bir biçimde kavranması için, her bölüm, problemlerle zenginleştirilmiştir. Ortaokul sınavlarına hazırlanırken masanızdan ayırmayacağınız bu kitapta işlenen konulardan bazıları şunlardır: Tamsayılar, Dört İşlem, Ondalık Sayılar, Bayağı Kesirler, Ölçüler, Ticaretle İlgili Hesaplar, Eşyalar – Cisimler – Şekiller, Çizgi – Yüzey – Nokta, Doğrular, Üçgenler, Açılar, Dörtgenler, Çokgenler, Prizmalar, Daire, Silindir, Piramit, Küre, Koni... Her bölümün sonuna, Bilgi Testi de eklenmiştir.

FIKRALAR

HALA MI BULAMADILAR?

Çocuk, gazete okuyan babasına yaklaştı:
— Babacığım, aritmetik dersime yardım eder misin? diye sordu.
Baba, başını kaldırıp oğluna baktı:
— Peki, sor bakalım neymiş? dedi.
— Öğretmen bir dairenin alanını bulmamızı söyledi.
Babası şaşkınlıkla başını salladı:
— Hay Allah, dedi, hâlâ mı bulamadılar? Ben çocukken de hep bunu sorarlardı.

KÖPEKLER OKUMA YAZMA BİLMEZ

Mağazanın kapısına kocaman bir ilân koymuşlardı:
"Köpeklerin içeriye girmesi yasaktır!"
Yazıyı okuyan Naci:
— Şu mağazanın sahibi amma aptalmış anneciğim, dedi. Köpekler okuma yazma bilmezler ki sözünü tutsunlar.

OTOBÜS

Babası, Ali'ye:
"Aç telefonu da sor bakalım, İstanbul'dan Ankara'ya kaç saatte bir otobüs varmış?" dedi.
Ali telefonu aldı. Numarayı çevirdi.
"Alo" dedi "Söyler misiniz, Ankara'ya kaç saatte bir otobüs var?"
"Bir dakika, efendim" dedi telefona çıkan ses.
Ali telefonu kapadı. Babasına döndü:
"Dakikada bir otobüs kalkıyormuş, babacığım" dedi.

GEREÇLERİMİZİ KENDİMİZ YAPALIM

VAZO

İLGİNÇ REKORLAR

MEKANİK DÜNYA

Charles Creighton ve James Hargis isimli iki Amerikalı,1930 yılında Ford model bir arabayı New York'tan Los Angeles'e kadar, motoru hiç durdurmadan geri geri götürmüşler ve oradan yine geri geri giderek New York'a dönmüşler. Böylece toplam 11.555 km'lik yolu 42 günde almışlar.

İŞ DÜNYASI

Tarım, "dünyanın en eski sanayii" olarak bilinmekte ise de, Milâttan Önce 11.000'den önce de tarım yapıldığı kanıtlanmamıştır. Buna göre en eski sanayiin el baltası yapımı sanayii olduğunu ve bu işin 1.750.000 yıl önceye kadar gittiğini söyleyebiliriz.

Dünyanın en büyük bira yapım yeri İrlanda'da, Dublin'deki Guinness Ortaklığına aittir

İNSANLIK DÜNYASI

Dünyada ilk grev, Milâttan Önce 309yılında Roma'da yapılmıştır. Aristos isimli bir Yunanlı orkestra şefi, yemek molası konusunda çıkan anlaşmazlık nedeni ile greve gitmiştir.

Dünyada her dakikada bir 172 kişi doğmaktadır ve dünyamızın nüfusu 4.336.395.293 tır.

İNSANLARIN BAŞARILARI

Havada bir araçla en süratli uçan kadın, Valentina Vladimirovna Tereskova-Nikolayev (Sovyetler Birliği) olmuş ve kendisi, 16 Haziran1963te,Vostok-6 ile saatte 28.115 km. hız yapmıştır.

Havada bir araçla en hızlı gidenler (erkek) Apollo-X ile saatte 39.897 km. hız yapan Amerikalı Thomas Patten Stafford, Eugene Andrew Cernan ve John Watts Young olmuştur.

BEYAZ AT

(Baştarafı 8'ci sayfada)

daha konuşsa ağlayacak çünkü... Şu paydos zili de amma gecikiyor...

Öğrenciler de susuyor... Hepsinin düşünde bembeyaz, kar gibi besili bir at... Besili ve görkemli... Yelesi özenle taranmış... Bembeyaz... Eğeri, özengileri, dizginleri gümüş kakmalı...

Çetin öğretmen de düşüncelerini sürdürmektedir... Atı oğluna almıştır ama, bundan kendisi de pekâlâ yararlanabilir. Bunca yıldır her sabah okula gel, her akşam eve dön, gece yarılarına dek sınav kâğıtlarıyla cebelleş... Bir kerecik olsun bir göl kıyısından salkım söğütlerin gölgesinde dinlenmek olanağını bulamadan, yıllardan beri didin, çalış... Yağma yok artık... Biraz da kendine bakmalı... Hem de bir an önce. Acele etmeli. Paydos ziliyle birlikte beyaz at da kayıplara karışabilir. Hemen atlamalı beyaz ata. Paydos zili çalmadan...

Bir hamle yapıyor atın üstüne atlamak için... Bir hamle başlangıcı daha doğrusu... Ama başaramıyor ve olduğu yere düşüyor. Bu, düşmekten çok, yığılıp kalmak... Onun kıpırdamadan yattığını gören çocuklar..

3 C'nin öğrencileri yabansı bir öykü anlatıyorlar... Dinleyen öbür öğrencileri inandıracak denli güzel bir öykü... Çetin öğretmen bembeyaz bir ata binmek üzereyken düşmüş... At çok büyükmüş, çok görkemli ve çok yüksek... Öğretmenin düşer düşmez ölmesindeki neden de atın çok yüksek olmasıymış... Yoksa ölmez, kazayı geçiştirirmiş elbet.

Çetin öğretmen, sağ elini göğsünün sol tarafına bastırmış, öylece yatıyor. Onu yavaş yavaş kaldırdıkları sırada, iç cebinden kuştüyü hafifliğinde bir zarf düşecek, açık pencereden çıkacak ve boşluğu yararcasına, uçan kırlangıçlarla birleşecektir...

İşte böyle öldü öğretmen Çetin Ener... Maaş tutarı kuştüyünden farksız olduğu halde o zengindi... Canı istediği zaman en iyi salamdan üç kilo alabiliyor, çocuklarına pastaların en lezzetlisini yedirebiliyor, en pahalı mağazalardan giydirebiliyor, tatil kentlerine götürebiliyordu... Ya saf kan atı?... Bembeyaz... Takımları da boydan boya gümüş kakmalı... Ama tam bineceği sırada, o özlemini çektiği upuzun yeleli ata, paydos zili çalıyor... Tam bineceği sırada...

Evet paydos...

MEKTUP ARKADAŞI

Türkiye'nin her yöresinden yeni arkadaşlar edinmek ister misiniz? Bize adınızı, adresinizi, nelerle ilgilendiğinizi kısaca yazın. Bu köşede yayımlayalım...

- **ELİF AKSELİ:** İlkokul 3. sınıf öğrencisiyim. Kitap okumayı çok severim. Pul, peçete, kartpostal biriktiririm. Yazışmak istiyorum. Adres: Kurtuluş Mah. Annaç Sok. No: 3 UŞAK
- **NURŞEN ÖZTÜRK:** Yaşım 12. Şiir yazmayı, kitap okumayı, spor yapmayı, müzik dinlemeyi çok severim. Ayrıca pul ve para koleksiyonu yaparım. Yazışmak istiyorum. Adres: Zekeriya Köy Yolu No: 7/A D: 10 K.3 Sarıyer-İSTANBUL
- **ÖZER BÜKREK.** Yüzmeyi, gezmeyi, müzik dinlemeyi ve şiir yazmayı çok severim. Yurdun her köşesinden arkadaşlarla yazışmak istiyorum. Adres: Veteriner Ali Bükrek eliyle Karasu-SAKARYA
- **HÜSEYİN CEYLAN:** 13 yaşındayım. Müzik dinlemeyi, kitap okumayı, spor yapmayı severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum. Adres: Muratpaşa Mah. Tomrukçu Sok. No: 1 Kat: 2, Aksaray-İSTANBUL
- **GÜLEN ALTINBEZER:** Yaşım 13. Kitap okumayı, şiir yazmayı severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum. Adres: Reşit Galip Cad. No: 84 Nazilli-AYDIN
- **ERCAN DENİZ:** Yaşım 10. Kart ve pul biriktiririm. Yazışmak istiyorum. Adres: Sakarya Cad. 11. Sok. No: 5 ADAPAZARI
- **EBRU BAYRAKTAROĞLU:** Yaşım 9 Boş zamanlarımda kitap okur, müzik dinlerim. Kartpostal ve pul koleksiyonu yaparım. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum. Adres: Ulus Yolu, Konak Ap. Kat: 7, D: 73 Etiler-İSTANBUL
- **NİLGÜN İNCE:** Yaşım 12. Boş zamanlarımda kitap okumayı ve şiir yazmayı severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum. Adres: Fevzi Çakmak Cad. No: 21 Boğazlıyan-YOZGAT
- **FİGEN ERÇETİNGÖZ:** 13 yaşındayım. Müzik dinler, spor yaparım. Hayvanları çok severim. Yazışmak istiyorum. Adres: 1411 Sok. No: 10 Kahramanlar-İZMİR
- **RAMAZAN ATAYAN:** Yaşım 16. Pul biriktiririm. Kitap okumayı, müzik dinlemeyi, severim. Dergi okuru arkadaşlarımla yazışmak istiyorum. Adres: Meydan Mah. 1118 Sok. No: 53 Batman-SİİRT
- **GÜL EVCİ:** Yaşım 14. Kart ve peçete biriktiririm. Müzik dinlemeyi ve kitap okumayı severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum. Adres: Kızlar Pınarı Cad. Şeref Ap. 214/10 Keçiören-ANKARA
- **HAKKI ALPSOY:** Yaşım 14. Pul biriktirmeyi, kitap okumayı, spor yapmayı ve yüzmeyi severim. Dergi okurlarıyla yazışmak istiyorum. Adres: A-19 Çayırova-Magosa-KIBRIS
- **CUMA GÜNDÜZ:** Yaşım 14. Futbol oynamayı, müzik dinlemeyi ve şarkı söylemeyi severim. Arkadaşlarla yazışmak istiyorum. Adres: Özdemir Cadr. Şehit Şahin Lisesi 2/B No: 50 GAZİANTEP
- **ŞÜKRAN KÖKYILDIRIM:** Yaşım 12. Tenis oynamayı, yüzmeyi, yolculuk yapmayı severim. Yaşıtlarımla yazışacağım. Adres: Şevketiye Mah. İrfaniye Sok. 14/6 İpek Ap. Yeşilköy-İSTANBUL
- **MÜRÜVET GİZİR:** Yaşım 12. Okumayı ve müzik dinlemeyi severim. Pul ve eski para biriktiririm. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum. Adres: Sırameşeler Mah. Ormanlar Yolu, Özden Sok. No: 7 BURSA
- **NURAN AKANSU:** 13 yaşındayım. Kitap okumayı, resim yapmayı çok severim. Yazışmak istiyorum. Adres: Hacı Hızır Mah. Bağlar Yolu No: 2 İZMİT

OKURDAN OKURA

Bu, sizin sayfanız... Şiirlerinizi, resimlerinizi, öykülerinizi, kısa yazılarınızı ve kendi fotoğraflarınızı bekliyoruz...

SONBAHAR GELDİ

Rüzgârlar esiyor
Ağaçlar yaprak döküyor
Bacalardan duman tütüyor
Sonbahar geldi diye

Giysiler kalınlaşıyor
Paltolar sırttan inmiyor
Göçmen kuşlar gidiyor
Sonbahar geldi diye

Yağmurlar yağıyor
Şemsiyeler kalkıyor
Bahçeler Kuruyor
Sonbahar geldi diye

Yiyecekler alınıyor
Hastalıklar çoğalıyor
Hastaneler doluyor
Sonbahar geldi diye

İRFAN BAŞTUĞ

LÂMBA

Altı beli kuşaklı cadı
Üstü geniş taban masal devi
Arkasından kocaman sandalyesi
Aa! O da nesi?
Bir el uzandı
Kıvırdı cadının kulağını
Cadı dil çıkardı
Devin içini alev sardı
Karanlık gecenin yerini
Aydınlık aldı.

CENGİZ ÜNAL

ORMAN

Ormanlarda çiçekler dolu
Her tarafta renkler dolu
Dinlenmenin gerçek yolu
Ne şirindir şu orman

Orman bir can yuvasıdır,
Ağaçlar arı kovanıdır,
Kuşların ana yuvasıdır
Ne şirindir şu orman

Yanından dere geçer
Balıklar yüzer oynar,
Toprağından sular kaynar
Ne şirindir şu orman

Kışın beyaz tacıyla
Yazın yeşil saçıyla
Sonbaharda sarıyla
Ne şirindir şu orman

TOLGA EREN

OKURDAN OKURA

KÖYÜM

Köyümün sorunları var
Çözülmez dertleri var
Daha neler var, neler
Garip köylü gelir gider

Bahar geldi mi öter kuşlar
Çayır çimen yeşerir hemen
Ağaçlar çiçek açar
Arılar petek petek bal saçar

ZEKİ BARÇIN

ÇOCUKLUK YILLARI

Gitmek istesen gidemezsin
Dönmek istesen gidemezsin
O çocukluk yıllarından
Canın bir şeye mi sıkıldı
Hatırla çocukluk yıllarını
Top oynadığın, ip atladığın,
Koşup oynadığın tatlı günleri
İstesen de dönemezsin
O çocukluk yıllarına

ORHAN SENEMOĞLU

DİKEN

İki kirpi yolda karşılaştılar, biri diğerine:

— Demin bir kaza olmuş duydun mu, iki kirpi dereye düşmüş, dedi.

Öbür kirpi:

— Ya, duydum. Aman böyle şeyler benim tüylerimi diken diken yapar. N'olur söyleme, dedi.

ERCAN DİNÇEL

OKURDAN OKURA

KEDİM

Tatlı tatlı miyavlarsın
Kuyruğunu sallarsın,
Sözümü hep dinlersin
Benim cici kediciğim

Yumuk yumuk ayakların
Yumuşacık tüylerin
Sevgi dolu gözlerin,
Benim cici kediciğim

Köpeğe hep düşmansın,
Kasapla arkadaşsın,
Oyunu çok seversin
Benim cici kediciğim

ŞEBNEM KANDIR

ÇOCUKLUK

Bir kız vardı, küçük bir kız
Evcilik oynardı bebeğiyle
Birçok arkadaşı vardı, oyunlar oynadrı
İp atlar, seksek oynardı
Çikolata ve şekerlemeyi çok severdi
Nerede şimdi bu küçük kız nerede...

Niye artık göremiyorum
Büyüdü mü yoksa,
Unuttu mu oyunlarını,
Sevmiyor mu şekerlemeleri

Belki de büyümüştür,
Belki de unutmamıştır oyunlarını,
Belki de saklıyordur bebeğini
Ama yine de oynayamıyordur

MEHPARE OKTAY

Resim: EMRAH ALPASLAN

maymun

BİP®

Bip bip, bip.... bip....
Çocuklar sizinle tanışalım.
Bip benim adım.
Yeni ve üstün yapıştırıcıyım
Size biraz özelliklerimden söz edeyim.
Ambalajım, özel plastikten yapılmıştır.
Dayanıklı, esnektir.
Beni patlatamazsınız.
Kapağım tüpümün ağzını iyice kavrar.
Kapalıyken havayla temas etmem.
Bu yüzden kurumam.
İsterseniz akarım, isterseniz akmam.
İstemediğiniz yere asla bulaşmam.

Benimle zevkli çalışırsınız.
Plastik yapıştırıcıyım.
Kuruyunca şeffaflaşırım.
Bundan sonra birlikte olacağız.
Pamuk Prenses ve Yedi Cücelerim'den dilediğinizi alın.
Masal serisini tamamlayın.
Boşalan tüplerimi sakın atmayın.
Birlikte neler neler oynayacağız.

BİP
"yeni ve üstün yapıştırıcı"

DENGE A.Ş. Abdulhakhamit Cad. 16/5 TAKSİM Tel 44 64 24-43 70 12-44 61 36

A54

"Faiz" nedir bilenler parmağını kaldırsın!

İnsanlar çalışıyor,
para kazanıyorlar...
Peki, para çalışmaz mı?
Para, para kazanmaz mı?

Elbette kazanır.
Yeter ki siz çalıştırın.

Para, bankada çalışır.
Paranın kazandığı paraya,
bankacılık dilinde
"faiz" diyoruz.

Önemli olan, parayı
en yüksek faizle çalıştırmaktır.
Pamukbank, her zaman
en yüksek faizi verir.

Diyelim, bugün
Pamukbank'a 1.000 TL yatırdınız.
Ya da, sizin adınıza büyükleriniz
10.000-25.000 TL yatırdılar.
Bakalım bu paralar
ne kadar sürede
ne kadar büyüyor:

ANAPARA(TL)	1. YIL	2. YIL	3. YIL	4. YIL
1.000.—	1.260.—	1.582.40	1.975.73	2.447.73
10.000.—	12.180.—	14.778.56	17.834.46	21.379.31
25.000.—	30.300.—	36.617.60	44.047.10	52.665.32
50.000.—	60.500.—	73.016.—	87.734.82	104.808.64
100.000.—	120.900.—	145.812.80	175.110.26	209.095.31

Tablodan da anlaşıldığı gibi,
Pamukbankta paranız
çok para kazanır...
4 yılda iki katını da aşar.

"İyi", değil mi?

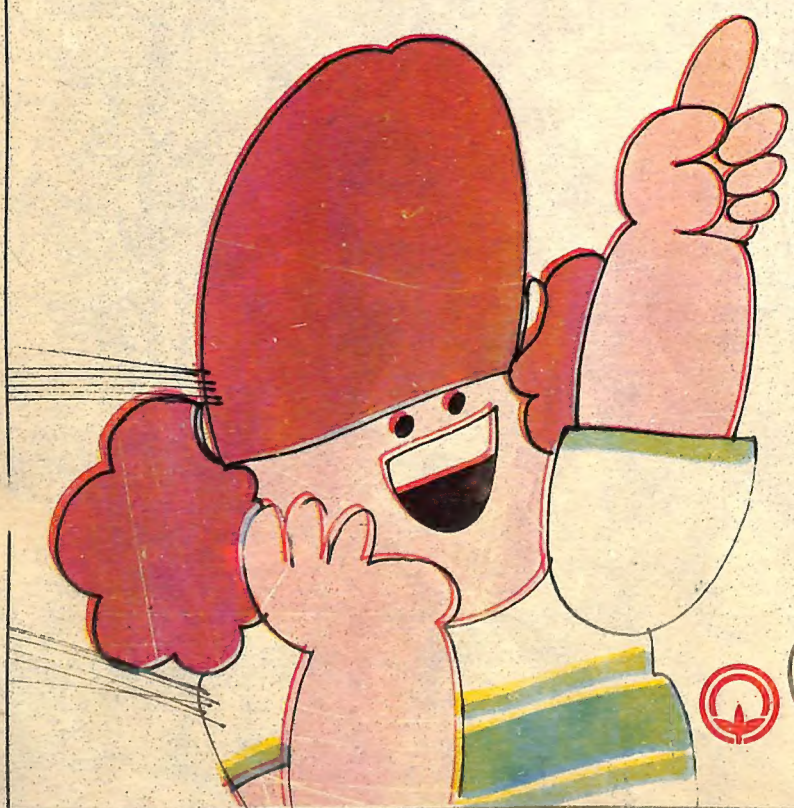

PAMUKBANK
iyi bankadır